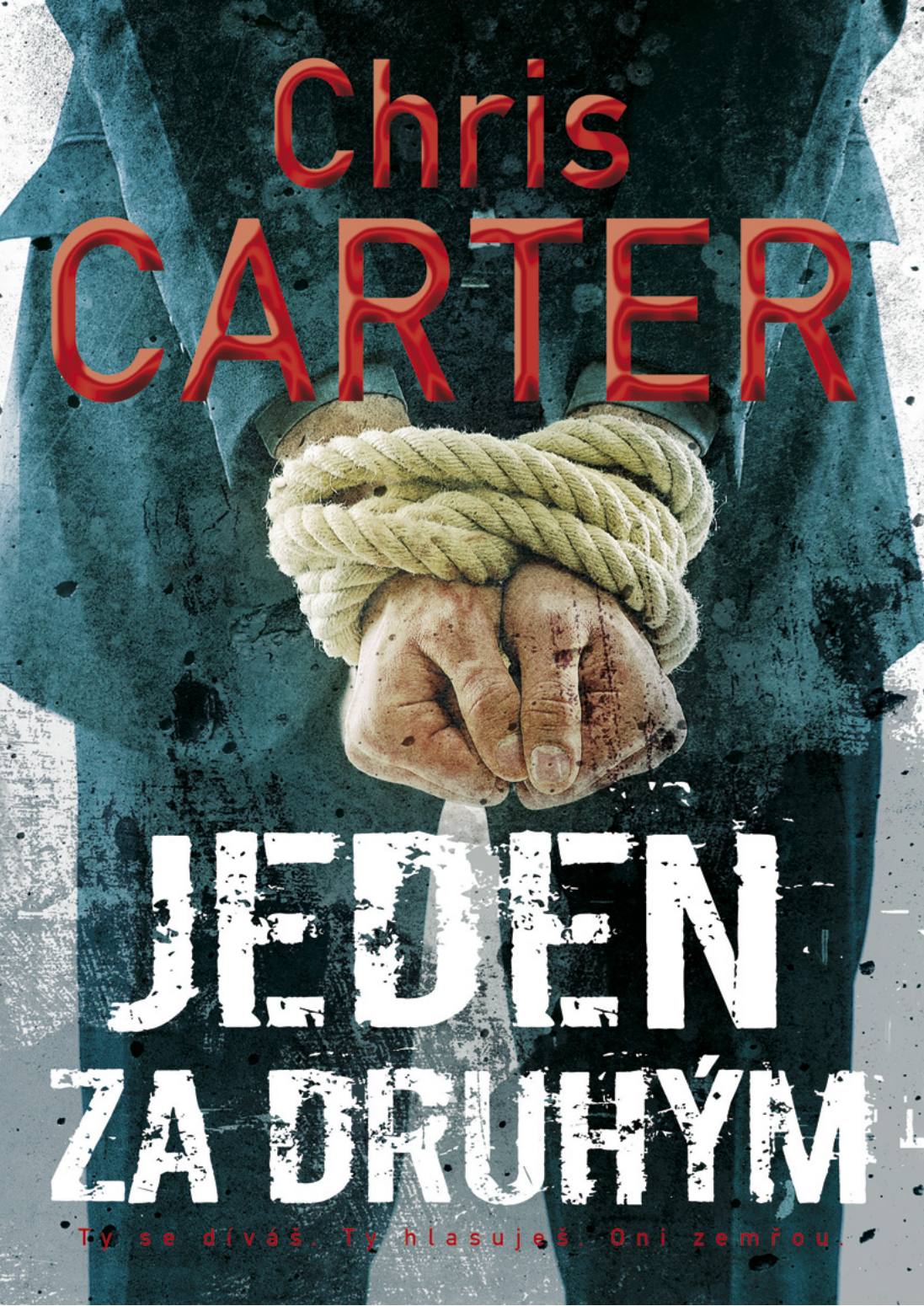

Chris
CARTER

JEDEN
ZA DRUHÝM

Ty se díváš. Ty hlasuješ. Oni zemřou.

JEDEN ZA DRUHÝM

Chris
CARTER

**JEDEN
ZA DRUHÝM**

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2013 Chris Carter

All rights reserved.

Z anglického originálu *One by One*

(First published by Simon & Schuster, London, 2013)

přeložila © 2015 Jana Pacnerová

Redakce textu: Jiří Páček

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

Grafická úprava obálky © 2015 Jan Matoška

Tisk: CENTA, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

První vydání v českém jazyce

ISBN PDF 978-80-7507-325-9

Jediný výstřel do týla ve stylu popravý. Mnozí lidé to považují za velmi násilný způsob smrti. Ale pravda je – že to tak není. Aspoň pro oběť ne.

Devítimilimetrový projektil vnikne do lebky a vyletí na druhé straně během tří desítitisícin sekundy. Roztříští lebku a pronikne mozkovou hmotou tak rychle, že nervový systém nemá čas zaznamenat jakoukoli bolest. Jestliže kulka vstoupí do hlavy ve správném úhlu, měla by narušit mozkovou kůru, malý mozek, ba i podvěsek mozkový takovým způsobem, že mozek přestane fungovat, což má za následek okamžitou smrt. Jestliže je úhel výstřelu špatný, může oběť přežít, ale nikoli bez rozsáhlého poškození mozku. Otvor vstřelu nebude větší než zrnko vína, ale otvor výstřelu může mít až rozměry tenisového míčku, to záleží na typu použitého náboje.

Mužská oběť na fotografii, kterou měl před sebou detektiv Robert Hunter z divize loupeží a vražd Losangeleského policejního sboru, zemřela okamžitě. Kulka proletěla šikmo celou lebkou, pronikla malým mozkem i spánkovým a frontálním lalokem a způsobila smrtelné poškození mozku za tři desítitisíciny sekundy. Ani ne vteřinu poté už dotyčný ležel mrtev na zemi.

Nebyl to Hunterův případ; patřil detektivovi Terrymu Radleymu z hlavní služebny detektivů, fotky z vyšetřování skončily na Hunterově stole omylem. Když vracel fotografii do složky případu, zazvonil mu telefon na psacím stole.

„Detektiv Hunter, vraždy,“ ohlásil se a napůl čekal, že to bude detektiv Radley, shánějící složku fotografií.

Ticho.

„Haló?“

„Je tam detektiv *Robert Hunter*?“ Chraplavý hlas na druhém konci byl mužský, tón zněl klidně.

„Ano, tady je detektiv Robert Hunter. Mohu vám nějak pomoci?“

Hunter slyšel, jak volající vydechl.

„To právě chceme zjistit, detektive.“

Hunter svažtil čelo.

„Příštích pár minut budu potřebovat, abyste mi věnoval plnou pozornost.“

Hunter si odkašlal. „Pardon, přeslechl jsem vaše jméno...“

„Držte kurva hubu a poslouchejte, detektive,“ přerušil ho volající. Jeho hlas byl i nadále klidný. „Tohle není společenská konverzace.“

Hunter zmlkl. Losangeleský policejní sbor přijímal desítky, někdy i stovky

bláznivých telefonátů denně – byli to opilci, sjetí uživatelé drog, členové pouličních gangů, snažící se působit „drsně“, média, lidé toužící ohlásit vládní spiknutí či invazi mimozemšťanů, ba dokonce i tací, kteří tvrdili, že v místním bufetu potkali Elvise. V tónu volajícího však bylo něco zvláštního – ve způsobu jeho mluvy bylo něco, co Hunterovi sdělovalo, že by byla chyba přejít telefonát jako kanadský žertík. Rozhodl se přistoupit prozatím na hru svého protějšku.

Hunterův parťák detektiv Carlos Garcia seděl za svým stolem naproti Hunterovu v malé kanceláři v pátém patře policejní administrativní budovy v centru Los Angeles. Delší tmavohnědé vlasy měl stažené dozadu, do hladkého ohonu. Garcia četl cosi z obrazovky počítače a parťákův hovor nevnímá. Odstrčil se od psacího stolu a ležerně si založil ruce v týle.

Hunter lusknul prsty, aby upoutal Garciovu pozornost, ukázal na sluchátko u svého ucha a udělal krouživý pohyb ukazováčkem na znamení, že potřebuje telefonát zaznamenat a vystopovat.

Garcia okamžitě sáhl po telefonu na svém stole, vytukal interní kód, který ho spojil s operačním, a všechno vyřídil za necelých pět vteřin. Dal znamení Hunterovi, který mu odpověděl pantomimickou výzvou, aby si to poslechl. Garcia se napojil na linku.

„Předpokládám, že máte na stole počítač, detektive,“ říkal volající. „A že je ten počítač připojený na internet.“

„To je pravda.“

Nejistá odmlka.

„Fajn. Chci, abyste si do panelu Adresa vytukal adresu, kterou vám dám... Jste připravený?“

Hunter zaváhal.

„Věřte mi, detektive, tohle musíte vidět.“

Hunter se předklonil nad klávesnici a vyvolal si internetový prohlížeč. Garcia učinil totéž.

„Tak jo, můžu,“ odvětil Hunter klidným tónem.

Volající nadiktoval Hunterovi internetovou adresu, tvořenou jen číslicemi a tečkami, bez písmen.

Hunter i Garcia si zadali sekvenci do příslušného panelu a stiskli „enter“. Obrazovky počítačů párkrát zablikaly a pak se načetla webová stránka.

Velitelství FBI sídlí na Pennsylvania Avenue číslo 935 ve Washingtonu DC, jen dva bloky od Bílého domu a přímo naproti Ministerstvu spravedlnosti Spojených států. Kromě velitelství má FBI padesát šest terénních úřadů, roztroušených po padesáti amerických státech. Většina těchto úřadů také ovládá četné satelitní buňky, zvané „místní agentury“.

Losangeleský úřad na Wilshire Boulevard patří k jednomu z největších terénních úřadů FBI na celém území Spojených států. Ovládá deset místních agentur. Je také jedním z mála se samostatnou divizí počítačové kriminality.

Prioritou Divize počítačové kriminality FBI je vyšetřování technicky vyspělých trestných činů včetně kyberterorismu, vníkaní do počítačů, sexuálního vykořisťování online a velkých internetových podvodů. Ve Spojených státech se jen za posledních pět let výskyt počítačové kriminality zdesateronásobil. Vláda Spojených států a její síť jsou dennodenně terčem víc než miliardy útoků, přicházejících z mnoha zdrojů po celém světě.

Roku 2011 obdržel senátní výbor pro obchod, vědu a dopravu zprávu s odhadem, že vnitrostátní počítačová kriminalita má nezákonné roční zisky ve výši přibližně 800 milionů dolarů, což z ní činí nejlukrativnější ilegální podnikání v USA – výnosnější než obchod s drogami.

Tisíce „webových prolézačů“ FBI, zvaných také „roboti“ nebo „pavouci“, donekonečna pátrají na internetu a hledají cokoli podezřelého, co by mohlo souviset s kterýmkoli typem technicky vyspělé kriminality, ve Spojených státech i mimo jejich území. Je to mravenčí práce a FBI chápe, že to, co prolézači najdou, představuje jen kapku v oceánu počítačové kriminality. Na každou hrozbu, kterou najdou, připadají tisíce neobjevených. A právě proto onoho podzimního rána koncem září žádný webový prolézač FBI nenarazil na webovou stránku, kterou detektiv Hunter se svým parťákem sledovali v budově policejní správy.

Hunter a Garcia upřeně sledovali obrazovky počítačů a snažili se pochopit surrealistický obraz, který měli před sebou. Byl na něm velký průhledný kontejner ve tvaru kvádrů. Vypadal jako ze skla, ale mohlo to být i plexisklo nebo jiný podobný materiál. Hunter odhadoval, že každá strana je přibližně půldruhého metru široká a nejméně metr osmdesát vysoká. Kontejner byl nahoře otevřený – bez víka – a zdálo se, že je ručně vyrobený. Čtyři stěny spojovaly železné rámy a tlustá vrstva bílé izolační hmoty. Celá ta věc vypadala jako vyztužený sprchový kout. Uvnitř vybíhaly z podlahy až nahoru dvě kovové trubky o průměru asi sedmi až osmi centimetrů, jedna nalevo a druhá napravo. Trubky byly provrtané otvory, z nichž žádný nepřesahoval průměrem obyčejnou tužku. Dvě věci však budily v Hunterovi obavy. Jednou z nich byla skutečnost, že obraz byl zřejmě přenášěn živě. Druhou bylo to, co se nalézalo uprostřed kontejneru, přímo mezi oběma kovovými trubkami.

K těžké železné židli tam seděl připoutaný muž, běloch, na pohled asi pětadvaceti- až třicetiletý. Vlasy měl světle hnědé a nakrátko ostříhané. Jediné, co měl na sobě, byly pruhované boxerky. Byl obtuloustlý, měl kulatý obličej, boubelaté tváře a buclaté paže. Silně se potil, a i když se nezdálo, že by ho něco bolelo, o výrazu jeho tváře nemohlo být pochyb – zračil se v něm čirý strach. Oči měl vyvalené a rychle lokal vzduch skrz látkový roušek v ústech. Podle rychlého zvedání a klesání břicha Hunter poznal, že téměř hyperventiluje. Muž se třásl a rozhlížel se kolem sebe jako zmatená a vyděšená myš.

Celý obraz měl zelenavý nádech svědčící o tom, že kamera používá režim nočního vidění a příslušný objektiv. Ať byl ten muž kdokoli, seděl v zatemněné místnosti.

„To je doopravdy?“ zašeptal Garcia, zakrýváje sluchátko.

Hunter pokrčil rameny, aniž odtrhl zrak od obrazovky.

Jako na povel přerušil volající mlčení. „Pokud jste zvědavý, jestli je to živý přenos, detektive, dovolte, abych vám to ukázal.“

Kamera se otočila doprava k tuctové cihlové zdi, kde visely obyčejné kulaté nástěnné hodiny. Ukazovaly 14.57. Hunter a Garcia se podívali na hodinky – 14.57. Kamera pak sjela dolů a zabrala noviny umístěné u paty zdi, načež zaostřila na první stránku a datum. Byl to výtisk dnešních ranních *Los Angeles Times*.

„Stačí?“ zachechtal se volající.

Kamera znovu zaostřila na muže v kontejneru. Začalo mu téct z nosu a po obličeji mu kanuly slzy.

„Kontejner, na který se díváte, je zhotovený z vyztuženého skla, dost silného, aby se nedalo prostřelit,“ vysvětloval volající mrazivým hlasem. „Dveře mají velice bezpečný zámkový mechanismus se vzduchotěsným těsněním. Dají se otevřít pouze zvenčí. Zkrátka, ten muž, kterého vidíte na obrazovce, je uvnitř uvězněný. Nemůže se odtud dostat ven.“

Vyděšený muž na obrazovce se díval přímo do kamery. Hunter rychle stiskl klávesu „print screen“ a uložil si momentku celé obrazovky do paměti počítače. Už měl záběr mužova obličeje, podle nějž, jak doufal, bude možné dotyčného identifikovat.

„A teď – důvod, proč vám volám, detektive, je ten, že potřebuju vaši pomoc.“

Muž na obrazovce začal těžce oddechovat. Celé tělo mu pokrýval smrtelný pot. Byl na pokraji záchvatu paniky.

„Fajn, tak zvolníme,“ odvětil Hunter a dbal na to, aby zachoval klidný, leč autoritativní tón. „Povězte mi, jak vám můžu pomoci?“

Ticho.

Hunter věděl, že volající je dosud na lince. „Udělám všechno, co je v mých silách, abych vám pomohl. Jen mi řekněte, jak.“

„No...,“ odušil volající. „Můžete rozhodnout, jak zemře.“

Hunter a Garcia si vyměnili nejisté pohledy. Garcia okamžitě odklikl hovor a hbitě vyfukal interní kód, aby se znovu spojil s operačním.

„Prosím vás, řekněte mi, že jste už toho magora lokalizovali,“ řekl, když se dovolal.

„Ještě ne, detektive,“ opáčila žena v telefonu. „Potřebujeme ještě tak minutu. Udržujte ho na drátě.“

„Už nechce mluvit.“

„Dostaneme se tam, ale potřebujeme ještě trochu času.“

„Do prdele!“ Zavrtěl na Huntera hlavou a gesty signalizoval, aby protahoval hovor s volajícím. „Dejte mi vědět okamžitě, jak budete něco mít.“ Zavěsil a znovu se zaposlouchal do Hunterova telefonátu.

„Oheň, nebo voda, detektive?“ zeptal se volající.

Hunter sraštil čelo. „Cože?“

„Oheň, nebo voda?“ opakoval volající pobaveným tónem. „Trubky v té skleněné budce, kterou vidíte na obrazovce, jsou schopné buď chrlit oheň, nebo naplnit prostor vodou.“

Hunterovi zaškobrtal pulz.

„Tak si vyberte, detektive Huntore. Chtěl byste se radši dívat, jak zemře ohněm, nebo vodou? Máme ho utopit, nebo upálit zaživa?“ Neznělo to jako vtip.

Garcia poposedl v křesle.

„Počkejte moment.“ Hunter se snažil zachovat klidný hlas. „Tohle přece nemusíte dělat.“

„Já vím, že nemusím, ale chci. Mohla by to být zábava, nemyslíte?“ Lhostejnost v hlase volajícího byla přímo uhrančivá.

„No tak, no tak,“ cedil Garcia mezi zuby s očima upřenýma na světelné kontrolky linek na svém telefonu. Z operačního pořádku nic.

„Rozhodněte, detektive,“ nařídil volající. „Chci, abyste vy rozhodl, jak zemře.“

Hunter zůstal zticha.

„Doporučuju vám, abyste něco vybral, detektive, protože vám ručím za to, že druhá možnost je daleko horší.“

„Víte, nemůžu tohle rozhodnutí udělat...“

„VYBERTE,“ zařval volající do telefonu.

„Tak jo,“ Hunterův hlas zůstal klidný. „Nevybral jsem ani jedno.“

„To nepřipadá v úvahu.“

„Ano, připadá. Popovídejme si o tom chvilku.“

Volající se hněvivě zasmál. „Nepopovídáme. Čas na povídání vypršel. Teď je čas rozhodnutí, detektive. Jestli nevyberete vy... vyberu já. Zemře tak jako tak.“

Na Garciově telefonu začalo blikat červené světýlko. Rychle přepojil hovor. „Řekněte mi, že ho máte.“

„Máme ho, detektive.“ Ženin hlas zabarvilo vzrušení. „Je v...“ Na okamžik se odmlčela. „Co to sakra je?“

„Cože?“ naléhal Garcia. „Kde je?“

„Co se to sakra děje?“ slyšel Garcia ženu, ale věděl, že nemluví na něj. Uslyšel z telefonu ještě nějaké další nesrozumitelné šepoty. Něco bylo špatně.

„Mluvte se mnou někdo.“ Garcia zvýšil hlas o půl oktávy.

„Není to dobré, detektive,“ odpověděla konečně žena. „Mysleli jsme, že ho máme v Norwalku, ale najednou signál přeskočil do Temple City, pak do El Monte a teď to ukazuje, že hovor přichází z Long Beach. Přesměrovává signál každých pět vteřin. I kdybychom ho udrželi na telefonu hodinu, nebyli bychom schopni určit, kde je.“ Na okamžik se odmlčela. „Signál se právě přestěhoval do Hollywoodu. Je mi líto, detektive. Tenhle chlap ví, co dělá.“

„Do prdele!“ Garcia se znovu napojil na Hunterův hovor a zavrtěl hlavou. „Odráží signál,“ zašeptal. „Nemůžeme ho lokalizovat.“

Hunter pevně zavřel oči. „Proč to děláte?“ zeptal se volajícího.

„Protože chci,“ odušil volající. „Máte tři vteřiny na rozhodnutí, detektive. Huntere. Oheň, nebo voda? Hodte si mincí, jestli potřebujete. Zeptejte se svého parťáka. Ví, že poslouchá.“

Garcia neříkal nic.

„Počkat,“ ozval se Hunter. „Jak se můžu rozhodnout, když ani nevím, kdo to je nebo proč ho v té nádrži máte? No tak, mluvte se mnou. Povězte mi, o co tady jde.“

Volající se znovu rozesmál. „Na to si budete muset přijít sám, detektive. Dvě vteřiny.“

„Nedělejte to. Můžeme si pomoci navzájem.“

Garciovy oči se odtrhly od obrazovky počítače a teď se upíraly na Huntera.

„Jedna vteřina, detektive.“

„No tak, mluvte se mnou,“ opakoval Hunter. „Můžeme to vyřešit. Můžeme přijít na lepší řešení, ať jde, o co chce.“

Garcia zatajil dech.

„Řešení je buď oheň, nebo voda, detektive. Každopádně čas vypršel. Tak co to bude?“

„Podívejte, musí existovat jiný způsob, jak...“

ŤUK, ŤUK, ŤUK.

Zvuk explodoval Hunterovi a Garciovi v telefonu tak silně, až ucukli hlavami, jako by dostali facku. Znělo to, jako by volající třikrát praštil sluchátkem o dřevěnou plochu, aby upoutal jejich pozornost.

„Vy mě zřejmě neposloucháte, detektive Huntere. Už jsme domluvili. Jediné slovo, které chci zrovna teď od vás slyšet, je buď *oheň*, nebo *voda*. Nic jiného.“

Hunter neříkal nic.

„Poslužte si. Nechcete si vybrat, vyberu já. A vyberu oh...“

„Voda,“ pronesl Hunter pevným hlasem. „Vybral jsem vodu.“

Volající se odmlčel a pobaveně se zachechtal. „Víte vy co, detektive? Já věděl, že vyberete vodu.“

Hunter zůstal zticha.

„Bylo to jasné, fakt. Když jste zvažoval možnosti, které máte, připadala vám smrt utopením míň strašná, humánnější, ne tak bolestivá a rychlejší než uhořet zaživa, vidíte? Ale viděl jste někdy, jak se někdo topí, detektive?“

Ticho.

„Viděl jste někdy ten zoufalý pohled v očích člověka, když zadržuje dech, jak nejdéle může, a přitom ví, že smrt je všude kolem něj a rychle se blíží?“

Hunter si prohrábl rukou krátké vlasy.

„Viděl jste někdy, jak se tonoucí člověk zběsile rozhlíží kolem sebe, je zmatený, hledá zázrak, který prostě neexistuje? Zázrak, který nikdy nepřijde?“

Pořád ticho.

„Viděl jste, jak se tělo svíjí v křečích jako na elektrickém křesle, když se člověk konečně vzdá naděje a nadechne se prvního doušku vody? Jak mu oči málem lezou z důlků, když mu voda vnikne do plic a on se začne pomalu dusit?“ Volající naschvál ztěžka vydechl. „Věděl jste, že není možné udržet oči zavřené, když se topíte? Je to automatická motorická reakce, když lidskému mozku chybí kyslík.“

Garciovův zrak se vrátil k obrazovce.

Volající se ještě jednou zasmál. Tentokrát to byl uvolněný řehot. „Nepřestávejte se dívat, detektive. Představení bude ještě mnohem lepší.“

Linka oněměla.

Zčistajasna a neuvěřitelnou rychlostí začala z otvorů v obou trubkách uvnitř skleněného boxu tryskat voda. Muže připoutaného k židli to zaskočilo a strachem mu celé tělo divoce zacukalo. Vytřeštil oči v naprostém zoufalství, protože pochopil, co se děje. Navzdory roubíku v ústech začal křičet, zběsile, ale Hunter a Garcia u obrazovky neslyšeli ani hlásku.

„Panebože,“ Garcia si přitiskl zařatou pravou pěst k ústům. „Nekecá. On to udělá. On toho chlapa fakt utopí, krucinál.“

Muž kopal a zuřivě se zmítal uvnitř kontejneru, ale pouta nepovolila ani o centimetr. Nemohl se osvobodit, ať dělal, co chtěl. Židle byla pevně přišroubovaná k podlaze.

„To je šílenství,“ řekl Garcia.

Hunter znehybněl, nemrkal, upíral zrak na obrazovku počítače. Věděl, že odtud z kanceláře nemohou udělat vůbec nic – leda snad shromažďovat důkazy. „Existuje způsob, jak se to dá zaznamenat?“ zeptal se.

Garcia pokrčil rameny. „Nevím. Asi ne.“

Hunter znovu sáhl po telefonu a spojil se s telefonní ústřednou Losangeleského policejního sboru.

„Spojte mě s šéfem jednotky počítačové kriminality, *hned*. Je to urgentní.“

Za dvě vteřiny uslyšel vyzváněcí tón. Čtyři vteřiny poté se v telefonu ozval baryton.

„Dennis Baxter, jednotka počítačové kriminality.“

„Dennisi, tady je detektiv Hunter z vražd.“

„Zdravím, detektive, copak potřebuješ?“

„Pověz mi, existuje způsob, jak můžu zaznamenat živý internetový přenos, na který se zrovna teď dívám na počítači?“

Baxter se zasmál. „Páni, je to taková kočka?“

„Existuje nějaký způsob, nebo ne, Dennisi?“

Hunterův tón zbavil Baxterův hlas veselí.

„Ledaže bys měl na počítači instalovaný nějaký nahrávací software,“ odpověděl.

„Měl bych ho mít?“

„Na kancelářském počítači Losangeleského policejního sboru? Standardní to není. Můžeš si dát žádost a IT ti ho zítra nebo pozítří nainstaluje.“

„To není dobré. Potřebuju zachytit to, co se mi děje na obrazovce právě teď.“

Pauza trvala zlomek vteřiny.

„No, já to můžu udělat odtud,“ pronesl pak Baxter. „Jestli se díváš na nějaký přenos z internetu, stačí mi dát webovou adresu. Můžu se zalogovat na tu samou stránku a zachytit ti to. Co ty na to?“

„To by šlo. Zkusíme to.“ Hunter odříkal Baxterovi sekvenci čísel, kterou mu volající uvedl před několika minutami.

„IP adresa?“ zeptal se Baxter.

„Přesně tak. Nedá se vysledovat?“ zeptal se Hunter.

„Dá. To je po pravdě řečeno jejich hlavní účel. Fungují skoro jako espézetka všech počítačů připojených k síti. S ní ti můžu víceméně sdělit přesnou lokalitu zdrojového počítače.“

Hunter sraštil čelo. Že by volající udělal tak pošetilou chybu?

„Mám začít vyhledávat?“ zeptal se Baxter.

„Ano.“

„Tak jo. Ozvu se ti, jen co budu něco mít.“ Odpojl se.

Voda už sahala muži k pasu. Touhle rychlostí, počítal Hunter, bude muž za půldruhé minuty, možná za dvě, úplně ponořený.

„Operační tvrdilo, že se ten hovor nedá žádným způsobem vysledovat?“ zeptal se Hunter Garcii.

„Přesně tak. Přeskakuje signálem po celém městě.“

Voda dosáhla k mužovu břichu. Ještě pořád se snažil vyprostit, ale soustavně ztrácel energii. Třásl se teď ještě víc. Kombinace nezvladatelného strachu a nízké teploty vody, odhadoval Hunter.

Hunter a Garcia neměli co říct, a tak oba zděšeně umlkli a sledovali, jak smrt stoupá centimetr za centimetrem k hlavě muže na jejich obrazovkách.

Telefon na Hunterově stole znovu zazvonil.

„Detektive, to je jako doopravdy?“ otázal se Dennis Baxter.

„Momentálně nemám důvod věřit, že není. Zaznamenáváš to?“

„Jo, nahrávám to.“

„Daří se ti to vystopovat?“

„Zatím ne. Může to trvat pár minut.“

„Ozvi se mi, kdybys něco měl.“

„Jasně.“

Voda už sahala k mužově hrudi a kamera zvolna přibližovala záběr jeho obličeje. Vzlykal. Z očí mu zmizela veškerá naděje. Vzdával to.

„Na tohle se fakt nemůžu dívat,“ prohlásil Garcia, vstal od stolu a začal přecházet po místnosti.

Voda vystoupila muži k ramenům. Za minutu mu dosáhne k nosu a s příštím nadechnutím přijde smrt. Zavřel oči a čekal. Už se nesnažil osvobodit.

Voda mu dosáhla k bradě a pak se bez varování zastavila. Z trubek už nevytekla ani kapka.

„Co to je, sakra?“ Hunter a Garcia se podívali jeden na druhého a pak zase na obrazovku. Oba měli ve tvářích vepsaný úžas.

„Byl to nějaký pitomý fór,“ přistoupil Garcia k Hunterovi. Na rtech měl nervózní úsměv. „Nějaký magor nás chce nechat vycukat.“

Hunter si tím nebyl tak jistý.

Přesně v tom okamžiku telefon na Hunterově stole znovu zazvonil.

Zvuk vyzvánění profal ticho, jako když hrom zaburácí z noční oblohy.

„Jste velice chytrý, detektive Huntere,“ řekl volající.

Hunter znovu rychle gestikuloval na Garcii a během několika vteřin už byl hovor znovu nahráván.

„Málem jste mě oblaflnul,“ pokračoval volající. „Připadalo mi, že vaše starost o oběť je přímo dojemná. Jakmile jste pochopil, že ji nemůžete zachránit ani náhodou, zvolil jste ze dvou možností, které jsem vám dal, tu, která vám připadala jako méně sadistická, méně bolestivá a rychlejší smrt. Ale to byla jen polovina příběhu, vidíte?“

Garcia se zatvářil nechápavě.

Hunter neříkal nic.

„Pochopil jsem skrytý důvod vaší volby, detektive.“

Žádná odpověď.

„Uvědomil jste si, že se chystám vybrat oheň, a tak jste mě rychle přerušil a zvolil vodu.“ Sebejistý smích. „Voda by vám dala naději, že?“

„Naději?“ zformuloval Garcia slovo ústy a vraštil přitom na Huntera čelo.

„Naději, že až a jestli najdete tělo, možná vaše...,“ volající nasadil pitvořivý hlas, „... *superpokročilá, technicky vysoce vyspělá forenzní laboratoř* dokáže něco odhalit. Možná na kůži nebo ve vlasech nebo stopu něčeho pod nehty nebo uvnitř úst. Kdoví, jaké mikroskopické stopy jsem po sobě mohl zanechat, není to tak, detektive Huntere? Ale oheň by to všechno zničil. Zuhelnatělo by mu celé tělo a všechno ostatní s ním. Nezbyly by žádné stopy, mikroskopické ani jiné.“

Na to Garcia nepomyslel.

„Ale jestliže se utopí, tělo je nedotčené.“ Volající pokračoval: „Smrt nastane udušením... pokožka, vlasy, nehty... nic se nezničí. Všechno je to připravené k analýze.“ Volající se odmlčel, aby se nadechl. „Mohl by se najít milion věcí. Dokonce i voda v jeho plicích by vám mohla poskytnout nějaké vodítko. Proto jste vybral vodu, vidíte, detektive? Když už ho nemůžete zachránit, udělejte to nejlepší, co se dá.“ Volající se vesele zasmál. „Vždycky přemýšlíte jako detektiv. S vámi tedy není žádná legrace.“

Hunter sám nad sebou mírně zavrtěl hlavou. „Poprvé jste měl pravdu. Měl jsem na mysli utrpení oběti.“

„Samozřejmě že měl. Ale... čistě pro případ, že mám pravdu, víte vy co? Už jsem na to byl připravený.“

Muž na obrazovce znovu otevřel oči. Pořád se třásl. Navzdory tmě se rozhlížel kolem sebe, čekal... naslouchal.

Nic. Ani hlásek. Voda přestala stoupat.

Pod roubíkem se muži zkřivila ústa bojácným úsměvem. Do očí se mu vrátil záblesk naděje, jako by to všechno byl jen zlý sen... odporný vtip. Těžce polkl, zavřel oči a zaklonil hlavu, jako by děkoval Bohu. Ze zavřených očí vytryskly slzy a stékaly mu po tváři.

„Nepřestávejte se dívat, detektive.“ V hlase volajícího zazněla hrdost. „Protože vás čeká představení jako ze ‚Cirque du Soleil‘.“ Zavěsil.

Hladina vody na obrazovce začala klesat.

„Vypouští kontejner,“ poznamenal Garcia.

Hunter přikývl.

Voda odtékala rychle. Během několika vteřin se její hladina vrátila k mužově hrudi.

Tam se zastavila.

„Co se to sakra děje?“ zeptal se Garcia a rozpráhl paže.

Hunter potřásl hlavou. Soustředil se plně na obrazovku.

Kamera se trochu vzdálila a zčistajasna ponořená část trubek znovu ožila. Podvodní trysky čeřily vodu jako ve vířivce a chrlily do nádoby další tekutinu. Tentokrát však bylo něco jinak. Jak bezbarvá tekutina vytékala z trubek a mísila se s vodou, vytvářela podivný efekt, jako by nová tekutina byla hustší než ta, která už v kontejneru byla.

Hunter se předklonil, přiblížil obličej těsně k monitoru.

„To není voda,“ konstatoval.

„Cože?“ Garcia si stoupl hned za něj. „Jak to myslíš?“

„Jiná hustota,“ opáčil Hunter a ukázal na obrazovku. „Ať pumpuje do té nádrže, co chce, voda to tentokrát není.“

„Tak co to sakra je?“

V tom okamžiku něco začalo blikat v pravém horním rohu obrazu. Čtyři písmena v kulatých závorkách. První, třetí a čtvrté byly verzálky.

(NaOH)

„To je nějaký chemický vzorec?“ ukázal na to Garcia.

„Ano.“ Hunter vydechl.

„Čeho?“ Garcia se hnál zpátky ke svému počítači a otevřel nové okno v internetovém prohlížeči.

„Nemusíš to hledat, Carlosi,“ pronesl Hunter pochmurně. „To je chemický vzorec hydroxidu sodného... louhu sodného.“

Garcia cítil, jak se mu svírá hrdlo. Před léty, když byl ještě pouhým uniformovaným losangeleským policajtem, se ocitl u případu domácího násilí, kde žárlivý přítel vychrstnul své přítelkyni do obličeje čtvrt litru louhu sodného. Pachatel uprchl, ale o pět dní později byl zatčen. Garcia si ještě pamatoval, jak pomáhal záchranářům připoutat dívku na nosítka. Její obličej tvořila jen změt živého masa a spálené pokožky. Rty vypadaly, jako by se jí přitavily k zubům. Právě ucho a nos se jí úplně rozpadly a žíravina jí do jedné oční bulvy vypálila díry.

Garcia se přes počítač podíval na Huntera. „To snad ne. Víš to jistě?“

Hunter přikývl. „Vím to jistě.“

„Hajzl jeden.“

Telefon na Hunterově stole zazvonil znovu. Byl to Dennis Baxter z jednotky počítačové zločinnosti.

„Detektive,“ pronesl úzkostlivým hlasem. „NaOH je louh sodný. Hydroxid sodný.“

„Ano, já vím.“

„Do prdele, člověče. Ta látka je vysoce žíravá. Mnohonásobně horší než kyselina. Když někdo přidává hydroxid sodný do takového množství vody, prozatím bude roztok silně zředěný a ne moc silný, ale brzy...“ Umlkl.

„Promění celou tu věc v alkalickou lázeň,“ dokončil Hunter větu slovy, která ze sebe Baxter nedokázal vypravit.

„Přesně tak. Víš, co to *udělá*?“

„Ano, vím.“

„Do horoucích pekel, detektive. Co se to děje?“

„Nevím. Podařilo se vám vysledovat ten přenos?“

„Ano. Jde to z Tchaj-wanu.“

„Cože?“

„Přesně tak. Ten, kdo to dělá... je dobrý. Buď se naboural do nějaké IP adresy, nebo si jednu ukradl z některého tchajwanského serveru. To znamená... že to nemůžeme vystopovat.“

Hunter odložil sluchátko. „Přes internetový přenos ho taky nedostaneme,“ sdělil Garciovi.

„Do prdele. To je v háji, chlape.“

Muž na obrazovce se znovu začal třást. Tentokrát však Hunter poznal, že

to není strachem ani zimou. Způsobila to trýznivá bolest. Koncentrace stoupala a roztok mu začínal rozežírat pokožku. Ústa se mu otevřela dokořán k bolestnému výkřiku, který Hunter ani Garcia neslyšeli. Potají byli oba detektivové rádi, že chybí zvuk.

Jak do směsi proudilo víc a víc louhu sodného, voda začínala nabývat slabého matně mléčného zabarvení.

Muž zavřel oči a začal zběsile vrtět hlavou ze strany na stranu, jako by měl epileptický záchvat. Alkalická lázeň mu začínala sloupávat pokožku jako elektrická bruska. Trvalo jen pár vteřin, než z těla odpadly první kusy kůže.

Hunter si mnul obličej oběma rukama. Ještě nikdy si nepřipadal tak bezmocný.

Po nádrži plulo čím dál víc kůže a voda znovu začala měnit barvu. Teď růžověla. Muž krvácel po celém těle.

Kamera najela ještě na něco jiného, co se vznášelo uvnitř kontejneru.

„Co to je?“ udělal Garcia grimasu.

Hunter sešpulil dolní ret. „To je nehet. Tělo se mu rozpadá.“

Kamera zabrala další a ještě jeden. Roztok už mu rozpustil kutikuly a většinu nehtových lůžek na rukou i nohou.

Voda byla čím dál krvavější. Už skrz ni nebylo vidět. Mužův obličej však byl stále nad hladinou.

Oběť ztratila kontrolu nad svým tělem, které se teď neustále třáslo, vedeno pouze bolestí. Oči se muži obracely v sloup. Ústa byla křečovitě zkřivená trýzní. Bez ustání skřípal zuby o sebe a krvácel už i z dásní, nosu a uší.

Voda se začínala vařit.

Muže zachvátila poslední křeč. Hruď mu vyrazila dopředu tak prudce, až to vypadalo, jako by něco bylo uvnitř a snažilo se to explodovat ven z těla. Brada mu klesla na hruď a obličej se ponořil pod hladinu krvavé směsi vody a louhu sodného.

Pak už se nepohnul.

Záběr kamery se vzdálil, ukázal celý skleněný box.

Hunter a Garcia nenalezali slov. Nedokázali ani odtrhnout zrak.

Několik vteřin poté se na obrazovce rozsvítila zpráva.

DOUFÁM, ŽE SE VÁM PŘEDSTAVENÍ LÍBIL.

Kapitánka divize loupeží a vražd Barbara Blakeová se jen tak něčeho nelekla a po létech u policejního sboru toho bylo už jen velmi málo, co ji ještě dokázalo šokovat, ale dnes ráno seděla ve své kanceláři v pátém patře budovy policejní správy v absolutním tichu a s nevěřicným výrazem ve tváři. Kancelář byla dost prostorná. Jižní stěnu zabíraly regály, napěchované vázanými knihami. Severní byla plná záramovaných fotografií, diplomů a čestných uznání. Východní stěnu tvořilo panoramatické okno od podlahy až ke stropu s výhledem na South Main Street. Přímo proti jejímu stolu stály dvě pohodlné kožené lenošky, ale nikdo ze tří ostatních lidí uvnitř kanceláře si do nich nesedl.

Hunter, Garcia a Dennis Baxter stáli všichni za stolem kapitánky Blakeové a zírali na monitor jejího počítače, kde běžela nahrávka, kterou Baxter zachytil z internetu před několika minutami. Operační kancelář už také poslala Hunterovi kopii nahraného telefonického rozhovoru mezi ním a záhadným volajícím.

Kapitánka Blakeová poslouchala a sledovala obě nahrávky bez jediného slova. Když to všechno skončilo, vzhledla k Hunterovi a Garciovi s tváří bledší než před několika minutami.

„Bylo to doopravdy?“

Přeskočila pohledem na Baxtera, který byl mohutný, ale ani trochu svalnatý. Byl to čtyřicátník s kudrnatými světlými vlasy, baculatou tváří ještě zvětšenou dvojitou bradou a tenkým knírkem, který se spíš podobal chmýří z broskve.

„Chci říct,“ pokračovala, „vím, že CGI technologie dneska dokáže umožnit, aby reálně působilo cokoli. Můžeme si být jistí, že celá tahle věc není jen digitální a kamerový trik?“

Baxter pokrčil rameny.

„No, vy jste přece šéf oddělení počítačové kriminality.“ Kapitánčin hlas zazněl tvrdě. „Povězte mi něco.“

Baxter naklonil hlavu k jedné straně. „Zachytil jsem celou tu věc teprve před pár minutami, když mi zavolal detektiv Hunter. Fakt jsem neměl čas to analyzovat, ale na první pohled a podle mého vnitřního hlasu – je to opravdové.“

Kapitánka si prohrábla rukou dlouhé vlasy černé jako uhel a pak se vrátila pohledem k Hunterovi a Garciovi.

„Moc složité a drzé, než aby to byl jen fór,“ prohlásil Hunter. „Operační nedokázalo vystopovat hovor. Volající přeskakoval signálem po městě každých pět vteřin.“ Ukázal na Baxtera. „Dennis říkal, že internetové vysílání přicházelo z Tchaj-wanu.“

„Cože?“ kapitánka Blakeová se znovu otočila na Baxtera.

„To je pravda. Měli jsme IP adresu, což je jedinečné identifikační číslo, přidělené jednomu každému počítači na internetu. S tím můžeme snadno určit hostitelský počítač. Použitá IP adresa byla přidělena jednomu serveru na Tchaj-wanu.“

„Jak je to možné?“

„Snadno. Internet mění svět v globální trh. Například kdybyste si chtěla založit webové stránky, neexistuje zákon, který by vám nařizoval, že musí být registrované v Americe. Můžete si vyhledat na netu nejlepší nabídku a registrovat si webové stránky na serveru absolutně kdekoli – v Rusku, ve Vietnamu, na Tchaj-wanu, v Afghánistánu... to je úplně jedno. Stejně k nim bude mít přístup každý.“

Kapitánka Blakeová o tom vteřinu přemýšlela. „Nemáme s nimi diplomatické styky,“ řekla. „Nejenže tam nesáhá jurisdikce Spojených států, ale selhal by i diplomatický přístup, jako třeba zavolat majitele serveru a požádat je o pomoc.“

„Přesně tak. Taky mohl použít cizí IP adresu,“ dodal Baxter. „Je to, jako když ukradnete někomu z auta espézetky a dáte si je na svoje, aby vás nechytili.“

„Dá se to udělat?“ zeptala se kapitánka Blakeová.

„Jestli je dost dobrý, tak jistě.“

„Takže nic nemáme?“

Baxter zavrtěl hlavou. „I když musím přiznat, že v oddělení počítačové kriminality máme jen omezené možnosti.“ Postrčil si brýle v drátěných obroučkách ke kořeni nosu. „Naše vyšetřování se obvykle omezuje na zločiny spáchané pomocí informací uložených v počítačích nebo na sabotáže takových informací. Jinými slovy, hackování databází a informací – od soukromých počítačů až po školy, banky a firmy. Takovéhle věci fakt neřešíme.“

„Fantastické,“ pronesla kapitánka, na kterou to žádný dojem neudělalo.

„Na druhé straně divize počítačové kriminality FBI,“ pokračoval Baxter, „je mnohem silnější. Řeší všechnu možnou počítačovou kriminalitu. Mají dokonce i oprávnění a vybavení na ukončení jakéhokoli internetového vysílání probíhajícího z území Spojených států a můžou to udělat přímo ze svého úřadu.“

Kapitánka Blakeová se zašklebila. „Takže říkáte, že bychom do toho měli zapojit FBI?“

Nebylo žádné tajemství, že FBI a veškeré policejní síly ve všech amerických státech nemají zrovna nejlepší vztahy, ať už si politici a ministři říkali, co chtěli.

„To fakt ne,“ opáčil Baxter. „Jen jsem konstatoval, jak to je. Teď FBI nic dělat nemůže. Přenos skončil. Stránka je mrtvá. Dovolte, ukážu vám to.“ Ukázal na počítač na jejím psacím stole. „Smím?“

„Jen do toho.“ Kapitánka Blakeová se o půl metru odsunula i s židlí.

Baxter se naklonil nad kapitánčinu klávesnici, vytukal do panelu internetového vyhledávače IP adresu a stiskl klávesu „enter“. Trvalo jen pár vteřin, než se webová stránka načetla: CHYBA 404 – STRÁNKA NENALEZENA.

„Stránka už neexistuje,“ vysvětloval Baxter. „Už jsem nastavil program, který tu adresu průběžně kontroluje každých deset sekund. Kdyby se něco zase ukázalo, dozvíme se o tom.“ Zvedl obočí. „Ale pokud ano, možná byste měla uvažovat aspoň o spolupráci s losangeleskou divizí počítačové kriminality FBI.“

Kapitánka Blakeová se na něj zamračila a pak pohlédla na Huntera, jenž zůstal zticha.

„Tamní jednotce šéfuje moje dobrá kamarádka, Michelle Kellyová. Není to typická agentka FBI. Věřte mi, pokud jde o znalosti kyberprostoru, je to špička. FBI je na vystopování takové počítačové kriminality mnohem líp vybavená než losangeleská policie. My z oddělení počítačové kriminality s nimi spolupracujeme každou chvíli. Nejsou to žádní nafrnění terénní agenti v černých oblecích, s tmavými brýlemi a sluchátky. Jsou to počítačoví nerdi,“ usmál se Baxter. „Přesně jako já.“

„Já bych řekl, nač svlékat kalhoty, když brod je ještě daleko,“ odvětil Hunter s pohledem na Baxtera. „Jak jsi říkal, teď nic udělat nemůžou a nemáme nic, co by nasvědčovalo, že jde o federální případ, takže v téhle chvíli nevidím důvod, proč do toho FBI zapojovat. V tomhle raném stadiu by se tím jen všechno zkomplikovalo.“

„Souhlasím,“ kývla kapitánka Blakeová. „Jestli v pozdějším stadiu vyvstane nutnost spolupracovat s nimi, uděláme to, ale prozatím žádná FBI nebude.“ Znovu oslovila Baxtera. „Mohl tenhle přenos sledovat ještě někdo jiný, jako třeba veřejnost?“

„Teoreticky ano,“ potvrdil Baxter. „Nebylo to zabezpečené vysílání, to znamená, že přístup na stránku nevyžadoval heslo. Kdyby na ten internetový přenos náhodou narazil ještě někdo jiný než my, pak ano, mohl by ho sledovat stejně jako my. Ale musím dodat, že je to velice nepravděpodobné.“

Kapitánka Blakeová přikývla a obrátila se k Hunterovi. „Fajn, takže

musíme předpokládat, že je to celé reálné. Moje první otázka zní – proč vy? Volal přímo na vaši linku. K telefonu žádal jmenovitě vás.“

„Tutéž otázku si kladu taky, a momentálně odpověď zní – nevím,“ odvětil Hunter. „V podstatě existují dvě možnosti, jak volání zvenčí přistane na stole některého detektiva. Buď volající vytočí číslo automatické centrály divize loupeží a vražd a na vyzvání připojí číslo linky, nebo zatelefonuje na centrálu a požádá, aby ho spojili s konkrétním detektivem.“

„A?“

„Hovor nešel přes centrálu. Už jsem si to prověřil. Volající vytočil mou linku přímo.“

„Takže moje otázka trvá,“ naléhala kapitánka. „Proč vy? A kde sehnal číslo vaší linky?“

„Mohl si někde opatřit moji navštívenku,“ usoudil Hunter.

„Nebo mohl kdykoli před řečeným telefonátem zavolat na centrálu a jednoduše požádat o číslo linky,“ poznamenal Garcia. „Sakra, nijak by mě nepřekvapilo, kdyby se hacknul do našeho systému a získal odtamtud seznam detektivů. Poskakoval s tím signálem telefonu jako profík a měl nějaký firewall dost dobrý na to, aby se k němu oddělení počítačové kriminality našeho sboru nedostalo. Hádám, že se v kyberprostoru vyzná.“

„Musím souhlasit,“ potvrdil Baxter.

„Takže říkáte, že si mohl vybrat Robertovo jméno náhodně ze seznamu všech detektivů divize loupeží a vražd?“ zeptala se kapitánka Blakeová.

Baxter pokrčil rameny. „Je to možné.“

„Zvláštní shoda okolností, nemyslíte?“ dodala kapitánka. „Vzhledem k tomu, že takovýhle UN případ by stejně skončil u Roberta.“

V rámci divize loupeží a vražd patřil Hunter ke speciální jednotce. Speciální sekce vražd byla vytvořena výlučně k řešení sériových vražd, vražd přitahujících zvýšenou pozornost a takových případů vražd, které byly obzvlášť náročné na čas i odbornost. Hunter však měl ještě specializovanější úkol. Vzhledem k jeho kvalifikaci v psychologii zločinného chování mu byly vždycky přidělovány případy, kde pachatel projevil nepřekonatelný sadismus a brutalitu. Na oddělení se takovým případům říkalo UN – *ultranásilné*.

„Možná to nebyla náhoda,“ ozval se znovu Baxter. „Možná *chtěl* u toho případu Roberta a tímhle způsobem si ho zajistit.“

Kapitánka Blakeová trochu vykulila oči a čekala, až bude Baxter pokračovat. Stalo se.

„Robertovo jméno bylo už mockrát v novinách a v televizi. Pracoval v minulosti na většině mediálně zajímavých případů... nevím kolik let, a obvykle svého člověka dostane.“

Proti tomu nemohla kapitánka Blakeová nic namítat. Hunterovo jméno se znovu objevilo v novinách zrovna před několika měsíci, když s Garciou uzavřeli vyšetřování sériového vraha, jemuž média dala přezdívku Sochař.

„Možná si volající vybral Roberta kvůli jeho reputaci,“ navázal Baxter. „Možná si přečetl jeho jméno v *Los Angeles Times* nebo viděl jeho obličej ve večerních zprávách.“ Ukázal na obrazovku kapitánčina počítače. „Viděla jste záznam; slyšela jste nahrávku telefonátu, ne? Ten chlap je nafoukaný a útočný. Je vyzývavý a drzý. Zůstal tak dlouho na telefonu, protože věděl, že nebudeme schopní hovor vystopovat. Věděl taky, že nebudeme schopní vystopovat jeho internetové vysílání.“ Baxter se odmlčel a poškrábal se na nose. „Donutil Roberta zvolit, jak oběť zemře, prokrindapána, a pak přehodil výhybku. Je to, jako by hrál nějakou hru. A nechce ji hrát jen tak proti nějakému detektivovi. Chce výzvu. Chce toho, o kom se mluví v novinách.“

Kapitánka se nad tím krátce zamyslela. „Paráda,“ řekla potom. „To jsme zrovna potřebovali, nového psychopata, co si s námi hraje *chyt' mě, jestli to dokážeš*.“

„Ne,“ odvětil Hunter. „Hraje s námi *chyt' mě, než znovu zabiju*.“

Kancelář Huntera a Garcii tvořila betonová krabice o rozloze dvaadvaceti čtverečních metrů na konci podlaží, kde sídlila divize loupeží a vražd. Nebylo tam o moc víc nábytku než dva psací stoly, tři staromódní kartotéky a velká bílá magnetická tabule, která sloužila také jako nástěnka pro fotografie z vyšetřování, nicméně celek působil klaustrofobicky.

Po návratu ke svým stolům si oba detektivové pouštěli záznam z internetu a poslouchali nahrávku telefonátu pořád dokolečka. Baxter dodal Hunterovi i Garciovi softwarovou aplikaci, která jim umožnila posouvat nahrané záběry po jednotlivých políčkách. A přesně to dělali už čtyři a půl hodiny, analyzovali každý centimetr každého políčka, hledali cokoli, co by jim mohlo poskytnout nějaké vodítko, třeba i sebemenší.

Práce kamery se zaměřovala především na skleněný kontejner a na muže v něm. Tu a tam přiblížila tvář oběti nebo něco, co plulo v krvavé vodě. Tento vzorec porušila jen jednou, když přejela doprava, aby ukázala nástěnné hodiny a dnešní výtisk *Los Angeles Times*.

Zeď byla z červených cihel a malty. Mohlo to být cokoli – sklep, zahradní kůlna, místnost v domě nebo i malá garáž na nějakém bohem zapomenutém místě.

Hodiny připevněné na stěně byly obyčejné kulaté hodiny na baterii o průměru asi pětatřicet centimetrů, s černým rámečkem. Měly snadno čitelný bílý ciferník s arabskými číslicemi, černou minutovou a hodinovou ručičku a červenou vteřinovou ručičku. Hunter poslal fotku hodin svému průzkumnému týmu, ale věděl, že pravděpodobnost jejich spojení s konkrétním obchodem a následná identifikace toho, kdo je koupil, jsou skoro nemožné.

Podlaha byla obyčejná, betonová. I ta by se dala najít takřka kdekoli.

Snímek z obrazovky, který Hunter pořídil na svém počítači, vyšel dokonale. Muž sedící ve skleněném boxu hleděl přímo do kamery. Hunter už odeslal fotografii e-mailem na oddělení pohřešovaných osob. Agent, s nímž telefonicky mluvil, mu sdělil, že kvůli roubíku, ovázanému oběti pevně kolem úst, bude rozpoznávací software schopný analyzovat jen omezené množství srovnávacích bodů v obličeji. Pokud byl muž skutečně nahlášen jako pohřešovaný, mohlo by to i tak stačit k určení shody, ale budou muset počkat a pak se uvidí. Hunter nařídil agentovi prohledávat záznamy jen týden zpětně. Měl pocit, že volající unesl a držel oběť nanejvýš den či dva

předtím, než ji zavřel do skleněné nádrže. Oběti držené kdekoli v zajetí déle než osmačtyřicet hodin vždycky nesly známky takového prožitku – nevytápáním vyčerpaný a ztrhaný obličej i oči, anebo rozostřený pohled po aplikaci drog. Také osobní hygiena vždycky značně utrpěla a pokaždé se našly nevyhnutelné známky podvýživy. Na oběti z té nádrže se nic takového pozorovat nedalo.

„Nic tu není.“ Garcia se opřel dozadu a mnul si unavené oči. „V té místnosti nebylo nic než vodní nádrž, oběť, hodiny, noviny a kamera, která to celé zabírala. Ten chlap není žádný blbec, Roberte. Věděl, že si to vysílání budeme nahrávat a pak rozebírat na atomy.“

Hunter vydechl a pak si také promnul oči. „Já vím.“

„Já osobně už se na to nemůžu dívat.“ Garcia vstal a přistoupil k malému oknu v západní stěně. „Ten zoufalý, prosebný výraz v očích oběti...“ Potrásl hlavou. „Pokaždé když se do nich podívám, cítím, jak mi jeho strach leze po kůži jako stonožka. A nemůžu nic dělat než se znovu dívat, jak umírá, a zase, a ještě. Už z toho magořím.“

Hunterovi bylo ze záběrů také špatně. Nejvíc se mu zvedal žaludek při pohledu na to, jak se mužova tvář rozsvítila nadějí, jakmile si uvědomil, že voda přestala stoupat. A pak mu za pouhou minutu oči zahořely strašlivým děsem, protože tekutina obklopující celé jeho tělo začala pálit a rozežírat mu pokožku i maso. Hunter dokázal určit přesný okamžik, kdy muž vzdal svůj boj a konečně pochopil, že se odtud nikdy nedostane živý. Vrah si s ním jen pohrával.

„Pochytil jsi něco z tónu hlasu nebo tak?“ zeptal se Garcia.

„Ne. Celou dobu byl klidný, až na to, jak na mě řval, abych si vybral. Jinak nebyly žádné výbuchy hněvu, žádné přehnané vzrušení, nic. Vždycky měl kontrolu nad svými emocemi i nad průběhem rozhovoru.“ Hunter se zaklonil a opřel se do židle. „Ale jedna věc mi neseď.“

„Kterápak?“

„Když jsem mu řekl, že to nemusí udělat.“

Garcia kývl. „Řekl, že ví, že nemusí, ale chce. Řekl, že to bude zábava.“

„Přesně tak, a to by mohlo znamenat, že oběti není nikdo konkrétní. Pravděpodobně úplně nahodilá volba.“

„Takže tenhle chlap je prostě obyčejný psychopat, kurva, co ho rajcuje zabíjet lidi.“

„To ještě nevíme,“ opáčil Hunter. „Problém je – když jsem mu řekl, že nemůžu rozhodnout, protože nevím, proč je oběť držena v zajetí, volající mi odpověděl, že na tohle si budu muset přijít sám.“

„A?“

„A to by znamenalo, že oběť *nebyla* vybraná úplně náhodně. Že existoval konkrétní důvod, proč si toho člověka vybral, ale nehodlá nám to sdělit.“

„Takže si z nás doslova dělá srandu.“

„To taky ještě nevíme,“ opakoval Hunter, pak se odsunul od stolu, podíval se na hodinky a sklíčeně vzdychl. „Ale už s tím taky končím.“ Vypnul počítač. Tentýž pocit bezmoci, který se ho zmocnil při sledování živého vysílání, se teď vrátil a vypaloval mu uvnitř hrudi díru. Z toho internetového záznamu ani z audionahrávky už nic nevymáčkne. Momentálně mohou jen doufat, že s něčím přijde oddělení pohřešovaných osob.

Hunter seděl potmě a civěl z okna obývacího pokoje svého malého dvoupokojového bytu v Huntington Parku. Žil sám – bez ženy, bez dětí, bez přítelkyně. Nikdy nebyl ženatý a vztahy, které prožil, nikdy nebyly dlouhodobé. V minulosti se snažil, ale práce detektiva speciální sekce vražd v jednom z měst Ameriky s největším výskytem násilných trestných činů si vybrala svou daň z každého vztahu, aťsi byl sebevolnější.

Hunter znovu upil silné černé kávy a podíval se na hodinky – 4.51 ráno. Vydržel spát jen čtyři hodiny, ale pro něj to bylo účinné blaho.

Hunterův boj s nespavostí začal ve velmi útlém věku; nastartovala ho matčina smrt, když mu bylo teprve sedm. Zlé sny ho ničily tolik, že jeho mozek v sebeobraně dělal, co mohl, aby ho v noci nenechal usnout. Místo usínání Hunter zuřivě četl. Knihy se staly jeho útočištěm, jeho hradem. Pevností, jejíž bránu přízračné noční mury nedokázaly prorazit.

Hunter se odjakživa lišil. Už jako dítě uměl řešit hádanky a přicházet na kloub problémům rychleji než většina dospělých. Jako by jeho mozek dokázal najít nejrychlejší cestu takřka ve všem. Učitelé ve škole nepochybovali o tom, že se nepodobá většině ostatních žáků. Ve dvanácti letech absolvoval sérii zkoušek a testů na návrh doktora Tilbyho, školního psychologa, a byl přijat na Mirmanovu školu pro nadané děti do osmého ročníku, s dvouletým náskokem oproti obvyklému věku čtrnácti let.

Individuální studijní plán na Mirmance Huntera nebrzdil. Do patnácti let zvládl absolvovat celý program školy: zhustil čtyři roky střední školy do dvou. S doporučeními od všech učitelů a zvláštní pochvalou od ředitele Mirmanky byl přijat jako „mimořádný“ student na Stanfordovu univerzitu. Hunter se rozhodl pro studium psychologie. Tou dobou už byly jeho nespavost a noční mury relativně pod kontrolou.

Na vysoké byly jeho známky stejně působivé a Hunter obdržel titul Ph.D. z oboru „analýza kriminálního chování a biopsychologie“ těsně před svými třiadvacátými narozeninami. Vedoucí katedry psychologie na Stanfordově univerzitě doktor Timothy Healy se jasně vyjádřil, že pokud by Hunter někdy projevil zájem o místo pedagoga, vždycky se pro něj na jeho katedře najde. Hunter zdvořile odmítl, ale slíbil, že si to bude pamatovat. Doktor Healy byl také tím, kdo předal Hunterovu doktorandskou práci s titulem *Pokročilá psychologická studie kriminálního chování* šéfovi Národního centra

FBI pro analýzu násilných trestných činů. Dodnes byla Hunterova práce v řečeném centru a v jeho jednotce behaviorální analýzy povinnou četbou.

Dva týdny poté, co získal titul Ph.D., se Hunterův svět otřásl podruhé. Jeho otec, který tehdy pracoval jako člen ochranky v pobočce Bank of America v centru Los Angeles, byl zastřelen během loupeže, jež eskalovala do přestřelky jako z Divokého západu. Hunterovy zlé sny a insomnie se vrátily s novou silou a od té doby už ho neopustily.

Hunter dopil kávu a postavil šálek na okenní parapet.

Nezáleželo na tom, jak pevně zavřel oči nebo jak moc si je mačkal pěstmi; nedokázal potlačit obrazy, které ho od včerejšího odpoledne užíraly. Jako by si vryl každíčkou vteřinu záznamu do paměti a někdo mu ho pouštěl v hlavě coby nekonečnou smyčku. Ze všech koutů mozku na něj pršely otázky a zatím ho nenapadala ani jedna odpověď. Některé mu vadily víc než jiné.

„Proč to mučení?“ šeptal si teď pro sebe. Chápal velmi dobře, že pouze určitý typ jedince je schopen mučit jiného člověka předtím, než ho zabije. Možná to znělo jednoduše, ale když ta situace nastala, skoro nikdo nebyl schopen to uskutečnit. Bylo k tomu zapotřebí takové míry odstupu od běžných lidských emocí, jaké může dosáhnout jen málokdo. Ty, kteří to dokážou, označili psychologové a psychiatři jako *psychopaty*.

Psychopat neprojevuje empatii, ani lítost, ani lásku, ani žádnou jinou emoci spojenou se starostlivostí o někoho jiného. Někdy bývá jejich nedostatek citů tak silný, až je neprojevují ani sami vůči sobě.

Druhá skutečnost, která se zářývala do Hunterových myšlenek jako buldozer, byla *hra na rozhodnutí*. Proč si vrah dal tu obrovskou práci, aby vytvořil mučírnu, schopnou zabíjet dvěma děsivými způsoby – buď ohněm, nebo vodou? A proč mu telefonoval, ostatně proč vůbec někomu telefonoval, a požadoval rozhodnutí?

Nebylo nijak vzácné, když vrah, ba i psychopat, na poslední chvíli zapochyboval o svém rozhodnutí někoho zabít, ale to zřejmě pro tohoto pachatele problém nepředstavovalo. Neměl pochybnost o tom, že oběť zemře; jen se nedokázal rozhodnout, co je horší – zda upálení, nebo utopení. Svým způsobem dva protiklady. Dva z nejobávanějších způsobů, jimiž může člověk zemřít. Jenže čím víc o tom Hunter přemýšlel, tím si připadal hloupější. Byl si jistý, že byl obelstěn.

Věděl, že volající ani omylem neměl po ruce takové množství louhu sodného jen tak bezdůvodně. Očekával, že si Hunter vybere vodu místo ohně, a to ze všech důvodů, které do telefonu uvedl – byl to humánnější, méně sadistický a rychlejší způsob, jak ukončit utrpení oběti. Jenže voda by také zachovala stav těla a v případě, že bude někdy v brzké budoucnosti nalezeno,

by měl forenzní tým daleko lepší šanci nalézt nějaké vodítko, pokud by existovalo. Na druhé straně oheň by jednoduše zničil všechno.

Hunter hněvivě skřípal zuby a nadarmo se snažil bojovat s pocitem viny, který mu hlodal v mozku. Vůbec nepochyboval, že si s ním volající pohrál. A Hunter to nepředvídal a nenáviděl se za to.

Zvonění mobilu vytrhlo Huntera z myšlenek. Párkrát zamžikal, jako by se probouzel ze zlého snu, a rozhlédl se po setmělém pokoji. Mobilní telefon ležel na starém a poškrábaném jídelním stole, který sloužil i jako psací stůl. Ještě jednou zarachotil po desce, než se k němu Hunter dostal. Pohled na displej mu sdělil, že volá Garcia. Hunter se automaticky podíval na hodinky, než přijal hovor – 5.04. Ať se dělo cokoli, Hunter pochopil, že ho nečekají dobré zprávy.

„Carlosi, co se děje?“

„Máme tělo.“

V pět čtyřicet tři ráno by byla zadní ulička v Mission Hills v San Fernando Valley dosud zahalena tmou, nebýt blikajících modrých majáků tří policejních aut a silného světla z reflektoru na stojanu, který tu instaloval forenzní tým.

Hunter zaparkoval svůj starý Buick LeSabre u jediného kandelábru u vstupu do uličky. Vystoupil z auta a protáhl se v celé své stoosmdesáticentimetrové výši do ranního větru. Garciova Honda Civic s modrou metalízkou parkovala na druhé straně ulice. Hunter se okamžik rozhlížel, než do zadní uličky vstoupil. Stará žárovka v lampě pouličního osvětlení zářila žlutě a slabě. Kdybyste uličku nehledali, v noci byste ji velmi snadno přehlédli. Nalézala se za tichou ulicí plnou malých obchodů, stranou od hlavních tříd.

Hunter si zapnul zip kožené bundy a zvolna se vydal uličkou. Ukázal odznak mladému strážníkovi, stojícímu u žluté pásky ohraničující místo činu; pak se shýbl a prošel pod ní. Uviděl osvětlovací tělesa nad zadními dveřmi několika obchodů, ale žádné nesvítilo. Kolem se povalovalo několik plastových a papírových sáčků, několik prázdných plechovek od piva a limonád, ale jinak panoval v zadní uličce větší pořádek než ve většině ostatních, které byl v centru Los Angeles zvyklý vidat. Druhá polovina uličky byla lemovaná velkými plechovými kontejnery na odpadky, dohromady čtyřmi. Garcia, dva forenzní technici a tři uniformovaní strážníci byli shromážděni hned za třetím kontejnerem. Na konci uličky seděl na betonovém schůdku zanedbaný špinavý černoch neurčitého věku, jemůž kudrnaté vlasy trčely z hlavy na všechny strany. Zdálo se, že si něco mumlá pro sebe. Další policista stál pár kroků od něj na pravé straně, jednu ruku položenou na nose, jako by se chránil před pronikavým zápachem. Nikde nebyly vidět žádné bezpečnostní kamery.

„Roberte,“ pronesl Garcia, když zahlédl, jak k němu parťák kráčí.

„V kolik hodin jsi sem dorazil?“ zeptal se Hunter, když si všiml kolegových zarudlých očí.

„Ani ne před deseti minutami, ale stejně jsem nespál, když mi volali.“

Hunter zvedl tázavě obočí.

„Vůbec jsem nespál,“ upřesnil Garcia a ukázal si na hlavu. „Jako bych tam měl kino. Schválně hádej, jaký film se mi celou noc promítá.“

Hunter neřekl nic. Už se díval přes Garciovo rameno na rozruch kolem třetího odpadkového kontejneru.

„Je to naše oběť,“ řekl Garcia. „Mimo veškerou pochybnost.“

Hunter přistoupil blíž. Tři strážníci mu kývli na pozdrav, ale žádný nepro- nesl ani slovo.

Velící forenzní technik Mike Brindle klečel u kontejneru a něco sbíral ze země pinzetou. Nechal toho a vstal, když Huntera uviděl.

„Roberte,“ kývl na něj. Pracovali spolu na tolika případech, že si je všechny ani nepamatovali.

Hunter gesto opětoval, ale pohled už upíral na nahé mužské tělo na zemi. Mrtvý ležel nznak, mezi třetím a čtvrtým kontejnerem. Nohy měl natažené. Pravá ruka mu ležela podél těla, ohnutá v lokti. Levá mu ledabyle spočívala na břiše.

Hunter ucítil, jak se mu trochu sevřelo hrdlo při pohledu do mužovy tváře.

Vůbec neexistovala – žádný nos, žádné rty, žádné oči. Dokonce i zuby jako by mu shnily a rozpadly se. Oční bulvy dosud zůstávaly v důlcích, ale vypadaly jako proděravělé, napůl plné silikonové pytlíky. Po pravdě řečeno, pokožka na celém těle vypadala, jako by ji někdo zbrousil smirkovým papírem. Avšak odhalené maso nebylo na pohled syrově rudé. Mělo šedorůžový odstín. Ačkoliv to bylo šokující, Huntera to zase moc nepřekvapovalo. Alkalická lázeň svým způsobem tělo uvařila.

Hunter přistoupil o trochu blíž.

Mrtvole nezbyly žádné nehty na rukou ani na nohou.

Navzdory celkovému znetvoření Hunter vůbec nepochyboval o tom, že jde o stejného muže, jehož viděli včera na obrazovkách počítačů. Když konečně zemřel, klesla mu hlava dopředu a obličej se tak ponořil do alkalické směsi, ale celá hlava ne. Krátké hnědé vlasy byly takřka neporušené.

„Je mrtvý několik hodin,“ konstatoval Brindle. „Rigor mortis už se naplno rozvinul.“

„Patnáct dvacet šest včera odpoledne,“ odušil Hunter.

Brindle svažtil tázavě čelo.

„Zemřel v patnáct dvacet šest včera odpoledne,“ opakoval Hunter.

„Ty ho znáš?“

„Ne osobně.“ Hunter vzhlédl. Tři strážníci opodál se vrátili k pásce ohra- ničující místo činu. Hunter rychle odříkal Brindleovi stručné shrnutí toho, co se událo předchozího dne.

„Ježiši,“ reagoval Brindle, když Hunter skončil. „Tím by se vysvětlovalo to groteskní znetvoření těla a podivná změna barvy svaloviny.“ Potřásl hlavou, dosud šokovaný tím, co mu Hunter právě sdělil. „Takže nejenže ses musel dívat, ale donutil tě taky vybrat způsob smrti?“

Hunter mlčky přikývl.

„A máš to celé na digitálním záznamu?“

„Ano.“

Brindle s přivřenými víčky znovu shlédl na zmučené tělo. „Já už tomuhle městu ani zdejšími lidem nerozumím, Roberte.“

„To asi nikdo z nás,“ odvětil Hunter.

„Jak může někdo něco takového pochopit?“

Hunter poklekl, aby tělo lépe prozkoumal. V silném světle forenzního reflektoru byly vidět všechny detaily. Tlející maso už začalo páchnout. Hunter si levou rukou zakryl nos. Všiml si drobných ranek na mužových chodidlech, nohou a pažích. „Co to je?“

„Kysí kousnutí,“ vysvětloval Brindle. „Museli jsme jich z mrtvol pár odehnat, když jsme sem dorazili. V těch kontejnerech mají dost potravy. Tahle zadní ulička jim slouží jako pekařství, řeznictví a malá kavárna kombinovaná s bufetem.“

Hunter přikývl.

„Probereme odpadky ve všech čtyřech kontejnerech pro případ, že by se tu vrah rozhodl něco vyhodit,“ pokračoval Brindle. „Ale po tom, cos mi vyprávěl, to vypadá, že tak neopatrný asi nebude.“

Hunter opět přikývl. Zabloudil zrakem k černochovi na konci uličky. Měl na sobě roztrhané a špinavé oblečení a přes ně starý bezbarvý kabát, který vypadal, jako by přežil útok smečky hladových vlků.

„Jmenuje se Keon Lewis,“ oznámil Brindle. „To on našel tělo.“

Hunter vstal, připravený jít položit několik otázek.

„Tak hodně štěstí,“ poznamenal Brindle. „Víš, jak rádi si bezdomovci povídají s policajty.“

Keon Lewis ještě stále seděl na betonovém schůdku na konci uličky. Měřil asi metr osmdesát a byl hubený jak tyčka. Huňatý černý plnovous jako by mu na obličej nesmírně vadil. Každých pár vteřin se v něm energicky podrbal. Měl špinavé polámané nehty a za nimi vrstvu špíny. Ruce měl zjizvené a mozolnaté. Na jedné byla rána, která se zřejmě zanítila, pokožka kolem tmavě červenohnědého strupu byla zarudlá a napuchlá. Pohledem každou chvíli sjel k místu činu, ale rychle zas uhnul očima a upřel je na zem nebo na své ruce.

Hunter přistoupil ke Keonovi a ke strážníkovi stojícímu vedle něj. Keon vzhlédl, ale zase rychle odvrátil zrak. Zamnul si prsty, jako když kuchař koření nějaký pokrm.

Rty měl suché a popraskané a pořád mžikal, jako by měl v očích staré suché kontaktní čočky. Všechny fyzické příznaky směřovaly k závislosti na metamfetaminu. Mohlo mu být třicet, čtyřicet, padesát nebo taky dvacet. Hunter pochyboval, že to sám Keon ví.

„Keone?“ pronesl Hunter. „Já jsem detektiv Robert Hunter z divize vražd.“

Keon nervózně kývl, ale oči klopil dál.

Strážník poodstoupil, aby poskytl Hunterovi a Keonovi trochu soukromí.

„Poslouchejte,“ pokračoval Hunter klidným, nijak blahosklonným tónem. „Není třeba, abyste byl nervózní. Nikdo vás nebude buzerovat, věřte mi. Bohužel jste měl tu smůlu, že jste našel tělo oběti vraždy. Má práce je položit vám pár otázek, nic víc. Potom můžete klidně jít.“

Keon se znovu poškrábal ve vousech.

Hunter poznával, že jeho obličej kdysi býval docela hezký, ale závislost na drogách, alkohol a život hluboko pod hranicí chudoby z něj udělaly někoho úplně jiného.

„Můžu si sednout?“

Keon se pošoupl na konec schodu. Oblečení mu smrdělo zatuchlým potem a odpadky.

Hunter se posadil a zhluboka vydechl. „To je pěkný hnus, co?“

„Do prrrrdele, chlape, je to fakt v hajzlu.“ Hlas měl sípavý, jako by ho bolelo v krku. „Co se mu kurva stalo, chlape? Někdo ho stáh z kůže?“

„Radši to nechťte vědět,“ odvětil Hunter.

Keon uchopil do prstů volnou kůži na hřbetu své ruky a bolestivě jí

zakroutil, jako by se ji pokoušel utrhnout; pak na okamžik ztichl. „Hele, čéče, nemáte žváro? Třesu se jak stará čuba.“

„Nějaké vám opatřím.“ Hunter pokynul strážníkovi, aby přistoupil blíž, a něco mu pošeptal do ucha. Strážník kývl a odebral se na druhý konec uličky.

„Tahle ulice je velice tichá,“ pokračoval Hunter. „Chodíte sem často?“

„Někdy. Když sem dost blízko,“ odpověděl Keon a rychle přitom pokyvoval hlavou. „To je důvod, proč sem chodím, víte, co chci říct? Páč je tady klid. Nemusíte se rvát vo místečko, kam zalehnout. A někdy je v těch kontejnerech docela dobrý jídlo, kapišto? Krámy s potravinama vyhazují věci, že byste nevěřil, čéče.“ Keon se usmál a předvedl přitom ústa plná zkažených zubů. „Musíte vodhánět krysy, ale hele, zase je to zadarmo.“

Hunter chápavě kývl. „Můžete mi objasnit, co se dělo, když jste sem přišel?“

„Ale čéče, já už všechno řek policajtům.“

„To chápu a vím, že je to otrava. Ale musí to být, Keone.“

Strážník se vrátil s balíčkem cigaret a krabičkou zápalek a obojí předal Keonovi. Ten rychle jednu cigaretu vyklepal, zapálil si ji a dal si tak dlouhého šluka, až strážník nabyl dojmu, že ji vykouří celou na jedno nadechnutí.

Hunter počkal, až vydechne. „Ten balíček si můžete nechat.“

Keon neprodleně strčil cigarety do pravé kapsy kabátu.

„Tak můžete mi povědět, jak jste na tu mrtvolu narazil?“

Keon pokrčil rameny. „Jasně.“

„Víte, kolik bylo hodin, když jste sem přišel?“

Další pokrčení rameny. Keon si povytáhl levý rukáv a ukázal Hunterovi holé zápěstí. „Rolexky mám ve frcu.“

Koutek Hunterových úst se mírně pozvedl. „Nemohl byste to odhadnout? Byly už všechny obchody zavřené?“

„No jo, jasně. Už bylo pozdě, čéče. Dlouho po půlnoci. Šel sem pěšky až z Panorama City a to mi chvíli trvalo, páč mám špatnou nohu, chápete mě?“ Keon si ukázal na levou nohu. Měl na ní špinavou starou koženou tenisku značky Nike. Na levé straně byla velká díra, skrz kterou Hunter viděl dva prsty. Bota na pravé noze byla černá converska All Stars.

„Policajti sem vůbec nechoděj, chápete mě?“ pokračoval Keon. „Takže do vás nikdo nedloube ani nekope, když spíte, a nevyhazuje vás. Můžete si tady pěknějch pár hodin pospat a nikdo vás neovtravuje, kapišto?“

Hunter přikývl. „Tak co se tedy stalo?“

Keon si dal dalšího šluka, vypustil kouř nosem a nervózně chvíli pozoroval, jak mu tančí před obličejem. „Vůbec sem ho neviděl, dokavad sem nebyl fakt blízko. V uličce byla tma, kapišto? Přišel sem k prvnímu kontejneru a nakouk sem dovnitř. Tam vobyčejně bejvá nejlepší jídlo, protože tam

házej zbytky z pekařství. Našel sem tam pěkněj kus kukuřičnýho chleba.“ Při těch slovech se z Keonova břicha ozvalo burácivé zakručení. Ignoroval je a dal si dalšího šluka z cigarety. „Ale než sem si z něj stih ukousnout, uviděl sem za jedním kontejnerem čouhat ty nohy. Myslel sem, že je to nějakěj brácha, co to tam taky zalomil, chápete mě? Tady je dost místa pro víc lidí než pro jednoho, kapišto?“

Hunter pozorně sledoval Keonovy pohyby i výrazy obličeje. Jakmile se pustil do vyprávění, zase se mu začaly třást ruce. Hlas zněl o maličko sípavěji. Měl problém zaostřit někam na delší dobu zrak – symptom drogové závislosti – ale v očích se mu zračil upřímný strach.

„Myslel sem, že je to třeba Toby nebo Tyrek,“ pokračoval Keon. „Ty to tady jednou za čas taky zapáchnou. Ale když sem přišel blíž...“ Keon se drbal ve vousech, jako by mu spalovaly obličej. „Do prkýnka, čče, co se mu stalo?“ Jeho vystrašené oči se setkaly s Hunterovým. „Nemá vobličej. Nemá kůži.“ Dokouřil cigaretu jediným mocným šlukem a zamáčkl si ji o podrážku. „Viděl sem v životě spoustu šílenějch sraček, víme. Taky sem viděl pár mrtvol, ale todle...“ škul hlavou směrem ke kontejnerům, „... to je dílo dábla, čče.“

„Byl něčím přikrytý?“ zeptal se Hunter. „Novinami nebo kusem hadru nebo tak?“

„Kdepák. Jenom tam ležel jako velkej kus masa, chápete mě? Div sem se neposral strachy, čče. I ty krysy z toho byly vyděšený.“

„Neviděl jste kolem ještě někoho?“ vyptával se dál Hunter.

„Sakra, ne. Ulička byla prázdná.“

„Neparkovala někde nablízku auta, třeba kolem vjezdu do uličky?“

Keon se zarazil, trochu svažtil čelo a přejel si jazykem popraskaný dolní ret.

„Bylo kolem nějaké auto?“

„No, když sem zahejbal za roh, couval z uličky nákladák.“

„Nákladák?“

„Jo, spíš pick-up, víte, jak to vypadá? Ale neměl votevřenou korbu. Vzadu měl pevnou kastli.“

„Nevšíml jste si značky?“

„Kdepak, čče. Tak blízko sem zas nebyl. Jak říkám, zrovna sem zahejbal za roh, když sem uviděl ten nákladák couvat a vodjíždět.“

„Co takhle barva?“

Keon se na vteřinu zamyslel. „Byl to tmavej auták. Asi černej nebo modrej. Na tu dálku těžko říct. Moc světla tady kolem nejní, chápete mě? Ale na zadním blatníku byla velká promáčklna. To si pamatuju.“

„Promáčklna? Víte to jistě?“

„No jo. Viděl sem to, jak ten nákladák couval z uličky, na straně řidiče.“

„Jak velká promáčkлина?“

„Dost velká, abych to na tu dálku viděl.“

Hunter si něco poznamenal. „Viděl jste řidiče?“

„Kdepak, kámo. Tmavý vokna.“

„Poznal byste, jestli byl ten nákladáček starý nebo nový?“

Keon zavrtěl hlavou. „To fakt nemůžu říct, ale řek bych, že starej nebyl.“

Hunter přikývl. „Tak jo, půjdeme dál. Takže co jste dělal, když jste uviděl na zemi tělo? Dotknul jste se ho?“

„Dotknul?“ Keon vytřeštil oči. „Ste sjetej, čéče? Nedal byste mi ten mat-roš taky? Keon nejni blbej, kámo. Nevím, co se tomu tuhýmu stalo. Mohla to bejt nějaká nemoc nebo co. Něco divnýho, jako ‚kožní AIDS‘ nebo náká nová nemoc, co vyrobil stát, chápete mě? Jako že nákej experiment nebo tak. Buď to, nebo fakt chodí ďábel ulicema, svlíká šmejdy z kůže, vymaže jim ksichty a nechá je v zadních uličkách.“ Keon sáhl po další cigaretě. „Ne, čéče, já na žádnou mrtvolu ani nešáh. Akorát sem všeho nechal a mazal vocaď k telefonnímu automatu na ulici a tam sem vytočil 911.“

„Vytočil jste 911, hned jak jste mrtvolu uviděl?“

„Přesně tak, kámo.“

Keonův žaludek znovu zaburácel. Zapálil si cigaretu, dal si dalšího dlou-hého šluka, zarazil se a zatvářil se trochu váhavě. Hunter si toho všiml.

„Ještě něco, Keone?“

„No, napadlo mě, že možná... víte... by mohla bejt náká vodměna nebo tak. Udál sem to dobře, ne? Zavolal sem vám. Pamatoval sem si ten nákla-dák a vůbec.“

A tím se vysvětluje, jak to, že Keon tak ochotně spolupracuje.

„Ano, Keone, vedl jste si dobře, ale žádná odměna nebude. Je mi líto.“

„Ale děte, čéče. Nic?“

Hunter mírně zavrtěl hlavou.

„Do prrrdele, čéče. To není fér. Nemoh byste bratrovi kapku vypomocť? Hodila by se mi malá vejpomoc, chápete mě?“

Další hlasitě, ještě delší zakručení ze žaludku.

„Kdy jste naposled pořádně jedl, Keone?“

„Myslíte jako celý jídlo?“

Hunter přikývl.

Keon se chvíličku kousal do rtu. „Už nákej čas ne, čéče.“

„Tak jo, podívejte. Nedám vám žádné peníze, ale jestli máte hlad,“ ukázal Hunter na Keonův žaludek, „a já slyším, že máte, snídaně je na mě. Co vy na to?“

Keon si škrábal plnovous po obou stranách a přitom se zase kousal do rtů. „Ale dítě, kámo. Jen dvacet babek, čéče. Dvacek babek, to pro vás nic nejní.“

„Peníze ne, Keone, promiňte.“

„Tak deset. Deset babek pro bratra vám určitě vybejvá, že jo?“

„Snídaně, Keone. Nic víc nezmůžu.“

Keon se zadíval na své ruce a uvažoval. „Můžu si dát horký lívance?“

Hunter se usmál. „Ano, můžete si dát horké lívance.“

Keon přikývl. „Jo, snídaně, to zní dobře, kámo.“

Přestože už měli tělo oběti, nebyli Hunter a Garcia o nic blíží zjištění její totožnosti. Veškerá pokožka se rozpustila v alkalickém roztoku a to znamenalo, že neexistovaly žádné otisky prstů ani identifikační tetování či mateřská znaménka, pokud mrtvý někdy nějaká měl, a absolutně žádné rysy obličeje. Analýza DNA potrvá několik dní, ale i pak by bylo možné určit shodu jen v případě, že by DNA oběti byla archivována v systému CODIS, kombinovaném systému indexu DNA u FBI, a k tomu by došlo jedině v případě, že by oběť byla v minulosti odsouzená za takový trestný čin, jako je sexuální násilnictví nebo vražda – velmi malá pravděpodobnost. Také ještě pořád čekali na zprávu z jednotky pohřešovaných osob.

Do časného odpoledne stihli Mike Brindle a jeho forenzní tým nashromáždit malý sáček vlasů, vláken a drobných odpadků, které by mohly být zajímavé, ale v uličce se čtyřmi velkými odpadkovými kontejnery, které byly všechny vrchovatě napěchované odpadem za několik dní z mnoha různých podniků, si nikdo žádný velký průlom nesliboval.

Hunter pověděl Brindleovi o pick-upu, který Keon Lewis viděl couvat z uličky. Brindle poznamenal, že už narazili na dvojce otisky pneumatik. První a zřetelnější způsobily, jak se zdálo, velké a odolné pneumatiky. Nejlépe znatelné otisky se nacházely hned u prvního kontejneru. Brindle byl toho názoru, že otisky tu nechal některý z městských popelářských vozů – nebo i několik takových aut – v den svozu. Hunter soudil, že má pravdu, ale laboratoř to bude muset potvrdit.

Brindleův tým měl štěstí asi v polovině uličky, kde se našel druhý, velmi slabý částečný otisk pneumatiky díky malému výmolu, kde bylo právě tolik špinavé vody, aby se část pneumatiky namočila. Částečný otisk, jak se zdálo, nepocházel od tak velkého a těžkého vozidla, jako je popelářský vůz. Problém byl v tom, že než ho našli, většina otisku se v losangeleském raním slunci vypařila, ale s pomocí speciálního prášku a velkého plátu černého želatinového snímáče byli schopni získat jeho obrysy. Doufali, že to laboratoři postačí, aby z toho něco dovodila.

Hunter zavolal na operační centrálu. Keonův telefonát na linku 911 přišel těsně před jednou hodinou po půlnoci. Hunter přidal plus minus dvě hodiny a kontaktoval dopravní oddělení úřadovny Valley s žádostí o veškeré

nahrávky všech dopravních kamer v okolní oblasti mezi 23.00 a 3.00 ráno. Ještě pořád na ně čekali.

„Tak fajn,“ prohlásil Garcia a stiskl tlačítko „print“ na svém počítači. Hunter seděl u svého stolu a studoval fotografie z uličky. Odložil je a podíval se přes stůl na parťáka.

„Hydroxid sodný neboli louh sodný se dá koupit ve čtyřech hlavních formách,“ vysvětloval Garcia. „Pelety, perličky, vločky nebo kapalina. Protože se využívá hlavně jako čisticí prostředek, dá se snadno sehnat a koupit v krámě i na internetu v různých koncentracích a v různě velkém balení. Hodně obchodníků ho pošle víceméně každému, nemusí se ani kontrolovat totožnost.“ Garcia vstal a přistoupil k tiskárně v koutě místnosti. „Po pravdě řečeno, lahvičky louhu sodného se dají sehnat i v supermarketech. Taky je obsažený v mnoha čisticích produktech, včetně čističů odpadů a podlah a v čistidlech na trouby.“ Podal sjetinu Hunterovi. „Tahle věc se dá získat až moc snadno. Tohle je slepá ulička.“

Hunter převzal list papíru a vtom mu zazvonil telefon na psacím stole.

„Detektiv Hunter, vraždy,“ ohlásil se a několik vteřin poslouchal. „Už jedeme.“ Odložil telefon a kývl na Garcii. „Jde se.“

„Kam?“

„Do márnice. Doktorka Hoveová už má hotovou pitvu.“

Cesta autem do Úřadu koronera okresu Los Angeles na North Mission Road jim trvala necelých dvacet minut. Hunter a Garcia vystoupali po luxusním schodišti, které vedlo k hlavnímu vchodu architektonicky působivé budovy, a přistoupili k pultu recepcce. Obsluha, mohutná asi padesátiletá černoška s vlídnou tváří je obdařila soucitným úsměvem, který měla evidentně vyhrazený pro každého, kdo vstoupil do dveří staré nemocnice, proměněné v márnici.

„Dobré odpoledne, detektivové,“ pronesla hlasem, který jako by se školil v knihovně.

„Jak se vede, Sandro?“ oplatil jí úsměv Hunter.

„Dobře, děkuju.“ Zdvořilostní dotaz neopětovala. Sandra se už dávno naučila neptat se nikoho, kdo vstupuje do márnice, jak se vede *jemu*. „Doktorka Hoveová na vás čeká v pitevním sále číslo jedna.“ Drobným gestem hlavy ukázala na dvojité lítačky napravo od recepcce.

Hunter a Garcia jimi prošli a pokračovali dlouhou, vzorně čistou bílou chodbou. Na jejím konci zahrnuli vlevo do kratší chodbičky, kde proti nim zřízenec vezl na vozíku tělo zakryté bílým prostěradlem. Jedna ze dvou stropních zářivek byla porouchaná, v nepravidelných intervalech blikala, rozsvěcela se a zhasínala. Scéna připomněla Hunterovi nějaký béčkový filmový horor.

Hunter si sevřel prsty nos, jako by se mu chtělo kýchnout. Zdejší pach se mu vždycky dostal pod kůži. Podobal se nemocničnímu, ale byl v něm ještě jiný podtón. Così, co jako by se mu zatínalo vzadu do hrdla a zvolna propalovalo chřípí jako kyselina. Dnes mu však vtíravý pach dezinfekce a čistících prostředků zvedal žaludek ještě víc. Jako by z nich cítil hydroxid sodný. Garcia to zřejmě také vnímal, soudě podle toho, jak se tvářil.

Znovu zahrnuli doleva a už byli u dveří pitevního sálu číslo jedna.

Hunter stiskl tlačítko interkomu na stěně a uslyšel z maličkého reproduktoru praskot statické elektřiny. „Doktorko Hoveová?“ zavolal.

Těžké dveře zabzučely a odemkly se, přičemž to zasyčelo, jako když se otevírá tlaková komora. Hunter je otevřel a spolu s Garciou vstoupili do velké místnosti, kde byla pořádná zima. Stěny byly obložené zářivě bílými kachlíčky. Podlahu pokrýval lesklý vinyl. Tři pitevní stoly z nerez oceli vybíhaly z dlouhého pultu s obrovskými dřezy, lemujícího celou východní

stěnu. Na stropě nad každým stolem se nalézal kruhový ostrůvek chirurgických lamp. Dvě stěny zabíraly kovové krypty, podobné velkým kartotéčním zásuvkám s bachratými držadly. Vrchní patoložka Úřadu koronera pro okres Los Angeles stála na protějším konci sálu.

Doktorka Carolyn Hoveová byla vysoká a štíhlá, s pronikavými zelenými očima a dlouhými kaštanovými vlasy, které obvykle nosila sepnuté do ohonu, ale dnes je měla svinuté do jednoduchého drdolu na temeni. Chirurgická maska jí volně visela kolem krku a odhalovala plné rty, jen nepatrně přizdobené růžovou rtěnkou, výrazné lícní kosti a drobný jemný nosík. Ruce měla zastrčené v kapsách bílé laboratorní kombinézy.

„Roberte, Carlosi,“ uvítala oba detektivy kývnutím hlavy. Její hlas byl sametový, ale pevný, takový, který je zvyklý velet.

Oba detektivové mlčky opětovali její gesto.

„Mike mi všechno pověděl,“ pokračovala doktorka Hoveová. „Takže vrah vám zavolal do kanceláře a přinutil vás to sledovat?“ Přistoupila k pitev-nímu stolu, ke kterému měla nejbliž. Druhé dva byly chválabohu prázdné.

Hunter a Garcia ji následovali.

„Nejdřív nás přinutil rozhodnout, jak oběť zemře,“ opáčil Garcia.

„Máte představu proč?“

„Pracujeme na tom.“

„Mike mi taky povídal, že vrah vytvořil něco jako... mučírnu?“

„Něco takového,“ souhlasil Hunter.

„Můžete si ten záznam pustit, jestli chcete, paní doktorko,“ poznamenal Garcia. „Třeba pochytíte něco, co nám uniklo.“

Zdráhavě přikývla. „Jasně, jestli mi to pošlete, tak se na to kouknu.“

Okamžik bylo ticho, než se jejich pozornost přesunula k mrtvole na ocelovém stole. Oběť bez pokožky a bez tváře tam ležela jako nějaké androgynní stvoření. Všechnošudy jen znetvořená hrouda masa. Neblaze proslulý řez ve tvaru Y, zdobený tlustými černými stehy, teď ještě přispíval ke grotesknímu vzezření těla.

Doktorka Hoveová si navlékla nový pár latexových rukavic, rozsvítila světla na stropním ostrůvku a zadívala se na oběť. „Tolik let dělám soudní patoložku, a stejně to pořád nechápu. Jak může někdo tohle udělat jinému člověku?“

„Někteří lidé jsou schopni i horších věcí, paní doktorko,“ opáčil Garcia.

„Pokud jde o bolest, nic není horší, Carlosi.“ Z jejího tónu přešel Garciovi mráz po zádech. „Hydroxid sodný je silně zásaditá látka,“ vysvětlovala. „Je na opačném konci stupnice pH než silně žíravé kyseliny, jako sírová a chlo-rovodíková. Každý ví, jaké škody silné kyseliny dovedou způsobit, pokud

přijdou do přímého kontaktu s lidskou pokožkou, že ano? Ale jen málokomu je známo, že silné zásady, jako třeba hydroxid sodný, působí lidskému tělu víc než čtyřicetinasobnou bolest a poškození tkání oproti silným kyselinám.“

Garcia vytřeštil oči. „Čtyřicetkrát horší?“

Doktorka Hoveová přikývla. „Kyselina sírová působí v porovnání s hydroxidem sodným jako vlažná vodička. Tenhle vrah vytvořil alkalickou lázeň s obětí uvnitř.“ Vrátila se pohledem k mrtvole na stole. „Pro něj to bylo, jako by hořel zaživa, ale mozek mu fungoval déle... o moc déle, takže cítil veškerou palčivou bolest, která se v jeho těle odehrávala. Roztok mu rozežral první dvě vrstvy pokožky takřka okamžitě.“

„A pak začala skutečná bolest,“ pronesl Hunter přitlumeným hlasem.

„Přesně tak,“ souhlasila doktorka Hoveová.

Garcia se tvářil trochu pochybovačně.

„Hlavní důvod, proč se hydroxid sodný používá v tolika silných čistících prostředcích,“ vysvětlovala doktorka, „je jeho neuvěřitelná schopnost rozpouštět mastnotu, oleje, tuky a bílkoviny. Třetí vrstvu lidské pokožky, subkutánní, tvoří především tuk. Když zmizí, máte tam svalovou tkáň, která pozůstává hlavně z proteinů. Už si začínáte dělat obrázek?“

Garcia pocítil nevolnost.

„Přidejte si k tomu fakt, že alkalita roztoku ustavičně dráždila nervy a způsobovala v nich strašlivé pálení – a vyjde vám, že jeden každý nerv v těle mu řval bolestí. Bolest způsobuje křeče, blokaci a stahování všech velkých svalů. Kdyby nebyl přivázaný v pozici vsedě, patrně by si zlomil páteř, jak by se kroutil. A mozek mu pořád ještě fungoval a všechno registroval, zatímco se mu tělo doslova rozpouštělo, vrstvu po vrstvě.“

„Myslím, že už si to umím představit, paní doktorko, díky,“ vypravil ze sebe Garcia, celý zelený.

„Naštěstí pro něj,“ pokračovala doktorka, „jeho srdce vzdalo boj hodně brzy.“

„Zdaleka ne dost brzy,“ odušil Hunter. „Byl v té alkalické lázni jedenáct minut, než zemřel.“

Doktorka Hoveová souhlasila, naklonila hlavu ke straně. „Přesto mu srdce vypovědělo službu dřív, než mělo. Už jste ho identifikovali?“

„Ještě pořád na tom pracujeme,“ řekl Hunter.

„Tak by vám mohlo pomoci tohle.“ Vzala z pultu za svými zády nějaký dokument a podala ho Hunterovi. „Důvod, proč mu srdce selhalo dřív než zdravější osobě, byl ten, že trpěl mitrální stenózou, což je zúžení mitrální chlopně v srdci. Ta nutí srdce pracovat usilovněji, když pumpuje krev z levé

předsíně do levé komory. Při té obrovské bolesti, kterou trpěl, srdce muselo zrychlit tempo, aby zásobovalo tělo větším množstvím krve. Vzhledem k jeho chorobě se srdce smrtelně přepracovalo dřív.“

„O kolik dřív?“ zeptal se Garcia.

„Řekla bych asi o čtyřicet až padesát procent.“

„Mohl vydržet dvakrát tak dlouho?“

Doktorka přikývla. „Zdravější člověk, jako třeba vy, by patrně vydržel.“

Garcia se otřásl, jak mu po zádech přešel mráz.

„Člověk s jeho onemocněním s největší pravděpodobností chodil vždycky po pár měsících ke kardiologovi, preventivně,“ pokračovala doktorka Ho-veová.

„Díky, paní doktorko,“ opáčil Hunter. „Hned to začneme prověřovat.“

„Naneštěstí je to tělo z forenzního hlediska černá díra,“ uzavírala doktorka. „Pokud se tam dalo něco najít, sežral to hydroxid sodný. Ani bakterie by nepřežily.“ Odkáslala si. „Pokud uvažujete o tom, že byste se na to podívali z drogového úhlu, můžu vám říct, že neužíval drogy, anebo pokud ano, tak čistě jen rekreačně a nejméně týden se ničeho ani nedotkl.“

Hunter věděl předem, že tomu tak bude, ale vycítil v doktorčině chování stopu zaváhání. „Ještě něco, paní doktorko?“

„Jednu věc nechápu,“ řekla. „I když u oběti nastala zástava srdce rychleji, než by k ní došlo u zdravějšího člověka, roztok hydroxidu sodného měl dál rozežít tkáň a rozpouštět tělo, až by nakonec nezbylo nic. To se nestalo. Přestalo to ve chvíli, kdy se žíravina dostala ke svalové tkáni.“

„Hned jak zemřel,“ konstatoval Hunter.

„Řekla bych, že ano. Což nasvědčuje tomu, že vrah vyprázdnil mučicí nádrž a oběť odtamtud vyndal, hned jak zesnula.“

„Tak to pravděpodobně udělal,“ souhlasil Hunter.

„Ale proč? A proč nechal tělo v nějaké uličce? Kdyby vrah nechal oběť v nádrži, tělo by se tam rozpustilo. Problém s důkazy vyřešen. Proč dávat policii pracovní materiál?“

„Protože vrah se chce ujistit, že ho bereme vážně,“ odvětil Hunter. „Bez mrtvolly nemáme důkaz toho, že to, co jsme viděli na internetu, nebyl jen vizuální trik.“

„Nebo že to někdo jenom nehraje,“ dodal Garcia. „Voda uvnitř tanku byla krvavá fakt rychle, paní doktorko. Viděli jsme jen obličej oběti, nic víc. Předpokládali jsme, že trpí obrovskými bolestmi, že se jeho tělo rozpouští, ale někdo to mohl i zahrát, aby si z losangeleské policie udělal náramnou legraci.“

„Záměr byl navíc takový, aby se tělo našlo rychle,“ dodal Hunter. „Proto

ta lokalita, kde ho nechal – zadní ulička používaná několika obchody. Svoz odpadků byl dnes, časně ráno. Vrah to určitě věděl.“

„A tak vám dal tělo, aby potvrdil, že celá ta věc nebyla inscenovaná,“ řekla doktorka Hoveová.

„To je účel,“ potvrdil Hunter. „Protože teď už víme, že je to doopravdy.“

Christina Stevensonová otevřela dveře svého přízemního domu v Santa Monice a rozsvítila světlo. Trhla sebou, když obývací pokoj zaplavila ostrá záře, a rychle pomocí stmívače ztlumila intenzitu osvětlení. Bolest hlavy začala uprostřed odpoledne a po několika dlouhých hodinách před obrazovkou počítače se teď už dostala do trýznivé fáze.

Položila tašku na podlahu u dveří a chvíli si mnula unavené modré oči. Připadalo jí, jako by se jí mozek v lebce tavil. Prášky na bolení hlavy neúčinkovaly. Potřebuje dlouhou sprchu, velkou sklenici vína a spoustu odpočinku.

„*Vlastně,*“ rozmyslela si to, „*by se daleko víc hodilo šampaňské.*“ Konec konců, veškeré úsilí, které vkládala do své práce v několika posledních týdnech, konečně přineslo plody.

V nyní už tlumeném světle obývacího pokoje našly její oči portrét matky na lesklé černé konzoli u okna; vrhla na něj úsměv plný smutku.

Christina nikdy nepoznala svého otce a nikdy o to ani nestála. Byla počata na pánské toaletě nočního klubu v Západním Hollywoodu. Matka byla opilá. Chlapík, se kterým měla sex, byl silně sjetý drogami. Ten večer se setkali poprvé. Byl hezký a šarmantní. Ona byla osamělá. Po odchodu z toalet už se s ním nikdy nesečkala.

Když byla Christina dost stará, aby to chápala, matka jí celý příběh vyprávěla. Také jí prozradila, že si ani nepamatuje jeho jméno. Ale matka nebyla špatný člověk. Přes rady všech svých kamarádek se rozhodla nejít na potrat. Měla dcerušku a vychovala ji sama, jak nejlépe dovedla. Šetřila každý cent, a když Christina odmaturovala na střední škole, matka už měla na spořicí účet uloženo dost peněz, aby ji mohla poslat na univerzitu. Když o čtyři roky později Christina obdržela diplom, nenašel by se na promoci nikdo hrdější, než byla její matka.

Téže noci matka zemřela ve spánku na mozkové aneurysma. Od té doby uplynulo sedm let. Christině se po ní pořád ještě šíleně stýskalo.

Christina vstoupila do kuchyně propojené s obývacím pokojem a podívala se do ledničky. Měla tam láhev Dom Ruinart 1998, kterou si schovávala pro zvláštní příležitost. No, tohle tedy sakra jistě taková příležitost je. Našpulila rty a zamyslela se.

„*Mám ji otevřít, nebo ne?*“

Trochu zalitovala, že se o ni nemá s kým podělit.

Christina nebyla vdaná, a i když prožila spoustu milostných poměrů a úletů, v dané chvíli s nikým nechodila. Uvažovala o tom ještě vteřinku a usoudila, že momentálně stejně nemá nikoho, s kým by chtěla tuhle láhev šampaňského vypít. Sáhla po ní, odstranila drátek a uvolnila zátku.

Christina už mockrát slyšela, že dobré víno potřebuje dýchat. Neměla zdání, jestli to platí i o šampaňském, ale stejně jí to bylo jedno. Nalila si sklenku a dala si velký doušek – učiněné nebe. Bolest hlavy už začínala slábnout.

Odkopla střevice, přešla obývací pokoj a vydala se chodbou hlouběji do domu a ke své ložnici, která byla až na konci. Byla velká a víc holčičí, než by se jí zamlouvalo většině známých prozradit. Bledě broskvové stěny doplňovala světle růžová bordura u stropu. Dlouhé květované závěsy zakrývaly skleněné posuvné dveře, vedoucí do zahrady a k bazénu. Růžový toaletní stolek včetně zrcadla a osvětlení stál v rohu místnosti. Široká postel, přistřená k severní zdi, přetékala polštářky a plyšovými hračkami.

Christina postavila sklenku a láhev šampaňského na noční stolek, připojila MP3 přehrávač k přenosnému stereu na prádelníku a začala tančit za doprovodu Lady Gaga, přičemž se svlékala. Shodila košili, následovaly džíny. Vrátila se k šampaňskému a nalila si další sklenku, půlku jí vypila a pak se zastavila před zrcadlovými dveřmi šatny. Šampaňské začínalo přinášet kýžený efekt a Christina se znovu dala do tance, při němž odkládala podprsenku a stahovala fialové kalhotky. Nahá si pak přejela dlaněmi ňadra, zaujala sexy pózu a poslala si do zrcadla polibek; potom vybuchla smíchy.

Rozeznula uzávěr diamantových hodinek značky Tag Heuer, dárku od bývalého milence, a když si je stahovala ze zápěstí, upadly jí na podlahu, udeřily ji do nohy a zajely pod postel.

„Krucí, to bolí,“ řekla a sklonila se, aby si promasírovala pravou nohu. Poslepu rychle hrábla rukou pod postel. Prsty nic nenahmataly. „Do prdele.“

Christina si klekla na všechny čtyři a sklonila obličej těsně k podlaze.

„Tady jste.“

Hodinky zajely až ke stěně, k čelu lůžka. Aby na ně dosáhla, musela se napůl zasunout pod postel. Přitom kdovíproč zabloudila pohledem přes podlahu na druhou stranu, až k posuvným skleněným dveřím a k dolnímu okraji dlouhých květovaných závěsů. A tehdy to uviděla.

Pár černých mužských bot s podpatky přitisknutými ke skleněným dveřím.

Šok a strach způsobily, že zvolna zvedala zrak podél závěsů a všimla si, že právě na tom místě nevisí, jak by měly. Následujících několik vteřin ubíhalo Christině jako ve zpomaleném filmu. Pokračovala pohledem ještě trochu nahoru a pak zkameněla.

Z nitra jejího pokoje, mezerou v závěsech, na ni někdo upřeně zíral.

Po čtyřech hodinách nepřerušovaného spánku, což bylo podle jeho měřítek přímo fantastické, dorazil Hunter do své kanceláře v 8.10 ráno. Garcia už seděl za svým stolem a pročetl všechny noční e-maily – nic zajímavého.

Hunter si sundal sako, zapnul počítač a vtom mu na stole zazvonil telefon.

„Detektiv Hunter, vraždy.“

„Roberte, tady je Mike Brindle. Mám výsledky z toho částečného otisku pneumatiky, co jsme našli v uličce.“

„Bude to k něčemu dobré?“

„No, máme shodu.“

„Poslouchám.“

„Otisk pochází z pneumatiky Goodyear Wrangler ATS. Konkrétně P265/70R17.“

„A to znamená...?“

„Že tu máme obyčejnou pneumatiku z pick-upu,“ vysvětloval Brindle. „Řadu ATS používá několik výrobců užitkových vozů v originálním vybavení nových vozidel. Tenhle používá Ford pro teréňáky F-150 a F-250 už čtyři roky, a Chevrolet pro model Silverado už tři roky.“

„Krucí!“

„Jo, požádal jsem někoho, aby mi to prověřil. I přes stávající recesi prodal Ford jenom za poslední rok v celých Spojených státech asi 120 000 pick-upů F-150 a F-250. Chevrolet prodal silverad asi 140 000. Kolik procent z toho má tmavou barvu nebo bylo zakoupeno v Kalifornii, to si budeš muset zjistit se svým týmem sám.“

„Koukneme na to,“ řekl Hunter. „Hádám, že sehnat ty pneumatiky taky nebude nic těžkého.“

„To je problém číslo dvě,“ prohlásil Hunter. „Jsou snadno k mání, což znamená, že každý, kdo má starší terénní pick-up nebo i jinou značku, může zajet do krámu a tyhle pneumatiky si na svůj vůz koupit. Ale jsou drahé, takže je pravděpodobné, že většina lidí by zvolila lacinější značku, pokud by si kupovala nové pneumatiky na starší vůz.“

Hunter mlčky přikyvoval.

„A jak si jistě vzpomeneš, v zadní uličce byl asfalt,“ pokračoval Brindle. „Tudíž je o moc těžší najít něco jako otisky bot, ale s pomocí speciálního osvětlení se nám jich podařilo pár zaznamenat. Patří nejmíň osmi různým lidem.“